

Lord Ruster

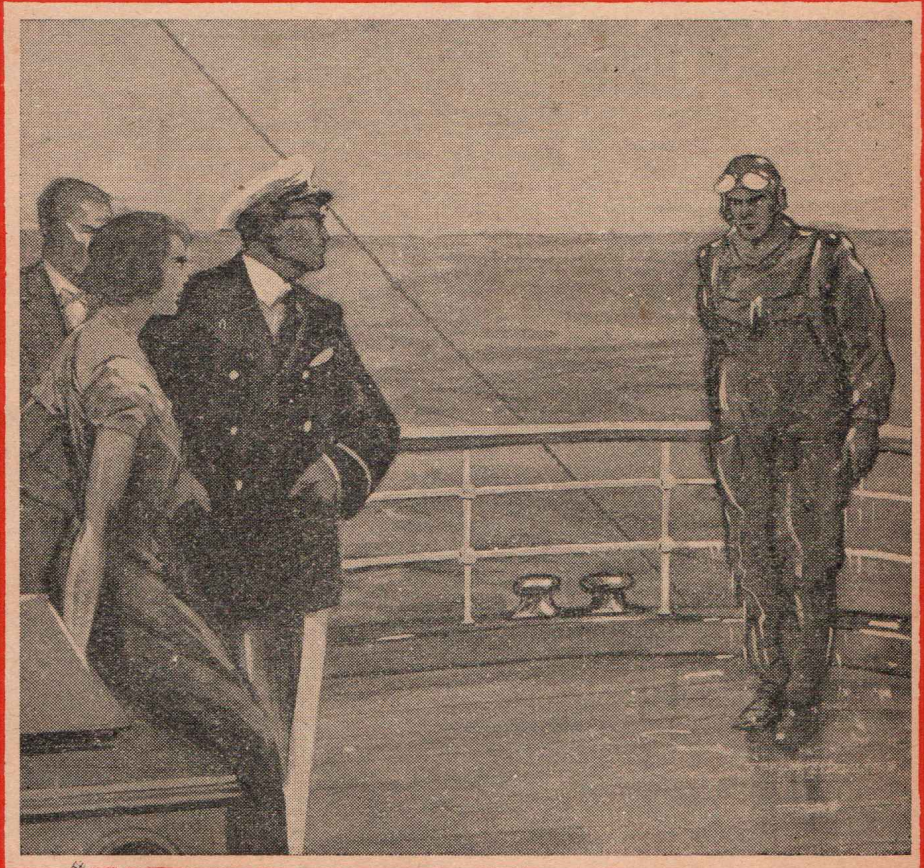
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

COCAINESMOKKELAARS

N° 2494

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

COCAINESMOKKELAARS

HOOFDSTUK I

EEN DRAMA OP ZEE

Hoe kwam dat aftandse vliegtuigje, zo ver uit de kust en wat was het doel van die vliegtocht?

Er gaat een heel verhaal vooraf aan het antwoord, dat hierop gegeven kan worden.

De tweedekker was het eigendom van John Raffles, de Grote Onbekende, die deze machine gekocht had op verzoek van James Henderson, zijn reusachtige chauffeur, die meende een uitvinding te hebben gedaan, bestaande uit een mechanisme, dat de kracht van een gewone benzinemotor tot het vijfvoud zou moeten opdrijven, zonder dat dit een groter benzineverbruik ten gevolge zou hebben.

Weken lang had Henderson gewerkt

aan het mechanisme en toen hij meende, dat het gereed was en niet meer voor verbetering vatbaar, had hij een vliegtuig nodig om zijn vinding te beproeven.

De Duivel der Lucht, het super snelle vliegtuig, waarvan de krachtbron niet uit benzine, maar uit electriciteit bestond, kon hij daarvoor niet gebruiken en omdat Raffles zelf wel heel erg nieuwsgierig was naar de resultaten van de uitvinding van zijn chauffeur, die hij meer als vriend dan als ondergeschikte beschouwde, had hij ergens dat tweedekkertje op de kop kunnen tikken, waarop Henderson zijn experimenten dan zou kunnen uitvoeren.

Toen het mechanisme in het toestel

gemonteerd was, en Henderson vol trots het resultaat aan Raffles toonde, had laatstgenoemde er op aangedrongen de eerste proefvlucht mede te maken.

Henderson had eerst gearzeld, maar gezien de geestdrift van Raffles had hij toegegeven, en nu zaten die twee op ongeveer duizend meter boven de golven in grote nood.

In de tamelijk nauwe stuurstoel bevonden zich de twee mannen, achter elkander gezeten. Raffles, die achteraan zat, boog zich, zo goed als dit ging over de schouder heen van de piloot, en poogde met zijn scherpe ogen te lezen hetgeen op de kleine cijferplaatjes op de houten plank die voor de piloot was aangebracht, te lezen stond.

Een ingewijde zou dadelijk hebben gemerkt, dat die plank daar slechts als noodhulp was, en alleen diende om er de verschillende instrumenten op vast te schroeven.

Ook de piloot die met zijn linkerhand de stuurknuppel omklemd hield, hield de blik strak gericht op een van die cijferplaten, en schudde mistroostig het hoofd. Daarop haalde hij zijn machtige schouders op, en riep:

— Er hapert nog iets, mylord. Ik kan niet precies zeggen wat het is, maar wij verliezen hoogte. Wij halen het stellig niet.

— Wat bedoel je, wil je zeggen dat we de Amerikaanse kust niet zullen bereiken? riep Raffles in het oor van de reus. Maar dat was toch immers het doel niet. Wij zouden alleen je vinding beproeven, James. Wij zijn nu al enige uren onderweg; laten wij dus terug keren.

Henderson zei niets, maar draaide zich zo goed en zo kwaad als het ging een halve slag om in de nauwe stuurstoel, en monsterde met een snelle blik de stevige riemen, en koorden en de stalen ogen van het valscherms, dat de man achter hem op de rug droeg. In stilte verheugde hij zich, zo lang te hebben aangedrongen, tot Raffles dat lastige, en zware pak op zijn rug bond, dat hem zou moeten redden van de dood als er iets gebeurde met de machine.

En nu stond er iets te gebeuren.

Hij was een dwaas geweest, hij had zich zelf overschat, en hij had een grote schuld op zich geladen door toe te geven aan de wens van de Grote Onbekende, de eerste proefvlucht mee te maken in dit gammele vliegtuigje.

Aanvankelijk was alles prachtig gegaan, toen hij en Raffles met dit have-loze toestelletje nog langs de Franse kust vlogen, toen afbogen van de kust van Portugal en heel vroeg in de ochtend toen de zon nog nauwelijks boven de kim was verzezen, met een vaart van ruim 300 kilometer zeewaarts vlogen de Azoren tegemoet.

Nu waren zij al zestig mijl voorbij die eilandengroep, en hoe gaarne zou hij zijn teruggekeerd, maar hij twijfelde er aan, of dit nog mogelijk zou zijn.

Soms kreunde de motor alsof zij het benauwd had.

Hij slaagde er nog in, het toestel te laten keren, maar het had zoveel hoogte verloren, dat hij nog maar juist op het nippertje de machine weer kon opvangen, op nauwelijks zeshonderd meter boven de golven.

Twee prachtige witte motorboten voeren met dezelfde snelheid achter elkaar, onderling gescheiden door een oppervlakte water van omtrent een halve mijl, in de buurt van de Azoren. Geen van beide schepen schenen iets te bemerken, dat er boven hen iets niet in orde was met een ouderwets tweedekkertje, dat duidelijk zichtbaar in moeilijkheden verkeerde.

Plotseling wendde Henderson weer om in zijn kleine stuurstoel en riep:

— Spring. Het gaat om uw leven, mylord. Spring dan toch. Die daar op de schepen zullen u wel oppikken.

Raffles begreep maar al te goed, dat de proef mislukt was, en dat niet alleen, maar ook dat hun beider leven in gevaar verkeerde. Toch bleef hij volkomen kalm.

— Jij hebt geen valscherms, riep hij op verwijtende toon. Grijp mij maar vast, dan springen wij beiden.

— En verdrinken samen, riep Henderson wanhopig. Het valscherms zou ons beiden niet houden; denk om mijn vier en negentig kilo. Wij zouden vallen

als een steen. Spring dan toch, om 's hemelswil, voor het te laat is. Ik kan de machine niet meer houden, wij vallen.

Raffles wilde nog een tegenwerping maken. Hij wilde pogen, de reus overeind te trekken, maar met een wilde ruk, maakte Henderson zich los, en vatte plotseling Raffles met één hand in de gordel. Alsof hij een kind was, zo tilde hij hem op, en slingerde hem toen in een wijde boog van zich af, in de ruimte, buiten de machine, die waggelde als een aangeschoten vogel.

En terwijl hij het hoogteroer met een ruk ontrok, en schuin omlaag dook om vaart te krijgen, teneinde niet als een steen te vallen, zag hij nog hoe Raffles aan de ring trok op zijn borst, en hoe, als een wapperend vlaggetje, de witte doek van het valscherp te voorschijn schoot uit het omhulsel, zich ontplooid als een reusachtige paddestoel en de touwen strak trok, waaraan zijn lichaam hing.

Toen moest hij bedacht zijn op zijn eigen veiligheid.

Hij schoot door als een havik op zijn prooi, tot op nog geen dertig meter boven de golven.

Hij bemerkte nog dat hij rakelings heenschoot over een mastop van een wit geschilderd jacht. Toen gaf hij weer een ruk aan een hefboom, even richtte de neus van de machine zich op, maar de vaart was nu volkomen uit het toestel, en eensklaps viel het als een steen.

Voor het echter met een geweldige klap op de golven neerkwam, was Henderson overeind gesprongen, en dook in zee, op gevaar af, door een van de vleugels naar beneden te worden gedrukt.

Hij wist zich echter vrij te maken, kwam weer boven, proestend en hijgend, en het eerste wat hij hoorde was het hevig gesis van de motor, die in het water was terecht gekomen. Aanstonds zou de boel wel uiteenbarsten.

Hij deed in het wilde weg een paar slagen, en plotseling raakte zijn rechterhand iets hards, dat snel er langs heengleed. Onwillekeurig kneep hij die hand dicht, en zijn geweldige, gespierde vingers sloten zich om iets, en hij voel-

de zich meetrekken, en wel met zulk een vaart dat hij half uit het water werd opgelicht.

Hij keek op, en zag dat hij zijn vingers geklemd hield om de kopere rand van een openstaande patrijspoort, ongeveer een halve meter boven het water.

Hij riep zo hard als hij kon om hulp, maar niemand scheen hem te horen, want de motorboot of wat het dan voor een schip was, bleef even snel doorvaren.

— Wel vervloekt, mompelde hij. Laten die mensen ons verzuipen als ratten? Zij moeten het toch gezien hebben?

Hij zag dat de ronde patrijspoort voor hem veel te klein was om er door heen te klauteren. Hij riep nog eens, en toen greep hij met zijn andere hand een ijzeren uitsteeksel, dat waarschijnlijk bestemd was als steun voor een valreep, die nu was ingetrokken.

Toen hij dat eenmaal vast had kon hij gemakkelijk een koperen beugel grijpen, die zich wat hoger bevond, en trok zich nu op het lage achterdek, van een motorboot die in snelle vaart en trillend van de krachtsinspanning voortstootte over de golven.

Op het achterdek bevond zich niemand, maar tussen dat dek en de grote middenkajuit in zag hij twee mannen, onberispelijk gekleed, waarvan er een het roer hanteerde. Hij stond op een verhoging, zodat hij over het kajuitdak heen gemakkelijk voor zich uit kon zien.

De man tuurde strak naar de tweede motorboot, die nog altijd op een halve mijl afstand voor hen uitvoer.

— Zeg eens, jullie daar, riep Henderson verontwaardigd, hebben jullie mij niet horen roepen?

De man aan het roer keek zelfs niet om, maar de ander wendde langzaam het hoofd om, totdat hij Henderson in de ogen kon zien. Henderson zag een onsympathiek gelaat, met half dichtgeknepen oogjes, diep in de kassen liggend.

Deze man zei kortaf:

— Misschien hebben wij wel iets gehoord, maar er waren te veel andere dingen, waar we op moesten letten. Je bent nu hier, dus je kunt blijven, of-

schoon dat lastig genoeg is. Zich tot de stuurman wendend zei hij: We lopen in, Jim. Kan het nog niet wat sneller.

Het was Henderson alsof hij droomde. Was het mogelijk dat zelfs in deze dagen van zelfzucht en koele wreedheid de ene mens de ander kalmpjes kon zien verzuipen, omdat hij een wedstrijd hield met een andere boot?

Zijn stem klonk nors toen hij zei:

— Stop dan maar met die wedstrijd. Er zijn andere dingen te doen voor het ogenblik. Er ligt een man in het water, daar achter jullie. Wendt het roer.

— Het roer wenden? herhaalde de man met de kleine oogjes langzaam. Wie ben jij, dat jij ons hier de wet wilt voorschrijven? Ik ben de baas op mijn eigen boot. Wij zijn nu toch al te ver om die drenkeling te kunnen redden.

Het volgende gebeurde binnen enkele tellen.

Zonder verder een woord te spreken had de reus een stap voorwaarts gedaan, de roerganger in de nek gegrepen, en hem achteruit geslingerd, met zoveel kracht dat de man dubbel gevouwen op het achterdek bleef liggen.

De ander trok met een kreet van dolle woede een revolver, zeker een zenderling voorwerp in de zak van een zeevarend sportman, maar vóór hij het wapen op Henderson had kunnen richten, had deze zijn arm gegrepen, en achter zijn rug gewrongen, zodat de man het wapen moest los laten.

Henderson raapte het snel op, stak het in zijn zak, terwijl zijn ene hand het roer al had beetgepakt, en liet zeer kalm de boot een grote boog beschrijven over de gladde oppervlakte van de zee, en zo groot was de snelheid dat het schip als het ware in eigen zog terug voer.

Maar dit ongehoorde feit had natuurlijk niet onopgemerkt kunnen blijven voor de opvarenden van de motorboot.

Van het voorschip kwamen zeer verwonderd en hevig gesticulerend een viertal heren in blauw en witte marine pakken en drie nog jonge vrouwen aanlopen, die verbijsterd bleven staan op het zien van die vreemde druipnatte man met zijn reusachtig lichaam achter

het roer, terwijl een van hun vrienden half bewusteloos op het achterdek lag en de ander kreunend zijn arm wreef.

— Wat betekent dat? vroeg een man met een volkomen kaal hoofd en bijna zonder wenkbrauwen, terwijl hij wenkte in de richting van de bewusteloze man.

— Zijn jullie hier dan allemaal van lotje getikt? brulde Henderson woedend. Heeft niemand van jullie die vlieg-machine gezien, of het valscherp? Drie mijlen achter jullie ligt een man in zee, die kan zwemmen als een vis, maar die toch zeker niet de Amerikaanse kust kan halen. Ik was bij hem en ik ben ook gevallen, maar gelukkig kon ik die schuit van jullie beet pakken. Het schijnt hier een mooie boel te zijn, dat niemand zich bekommert om een paar drenkelingen. En deze mijnheer met zijn apentronie had een revolver in zijn zak. Wat is dat hier voor een bende?

Niemand sprak een woord. De vrouwen meer nieuwsgierig dan bevreesd naar het schein, namen de reus eens aandachtig op, en wisselden met veelzeggende blikken hun indrukken.

De man met het kale hoofd deed een paar halen aan zijn sigaret, en zei pas na geruime tijd, terwijl Henderson met zijn ogen de horizon afzocht.

— Dat is een grapje dat je lelijk kan opbreken, broer. Naar je spraak te oordelen ben jij een Engelsman niet waar?

— Ja, en daar dank ik de hemel voor, telkens als ik weer eens een Amerikaan tegenkom, antwoordde Henderson grof.

— We hadden nog wel om tienduizend dollar gewed met Rooje Ted dat wij minstens drie uren vóór hem zouden aankomen.

Dit werd met een pruilmondje gezegd door een van de dames, met haar van een verdacht korenblonde kleur, en hardblauwe ogen.

— Rooje Ted? herhaalde Henderson langzaam, de kleine kring rondziende. Dat is een eigenaardige naam. Ik geloof dat ik daar al iets zie. En wee jullie gebeente als jullie me durft aanraken of niet precies doet wat ik zeg, want als ik kwaad word, behoef ik maar te zuchten en jullie liggen al te

gen de vlakke.

Een van de mannen scheen zich tersluiks te willen verwijderen maar Henderson had dit dadelijk gezien en riep bevelend:

— Hier blijven. Wie een voet durft verzetten gooi ik over boord, en dan doe ik precies als jullie wilden doen, en ik pik hem niet meer op.

Henderson wist wel iets van Amerikaanse toestanden, en hij wist dat het niet het edelste deel der bevolking is, dat renpaarden, grote landhuizen, racejachten, peperdure auto's en schilderijcollecties bezit.

Die revolver in de zak van een sportman was ook veelzeggend, vond hij. En dan die meiden met hun brutale, geverfde gezichten. De gluisperige tronie van die kerel met zijn diep in het hoofd liggende ogen. Neen, een fatsoenlijk gezelschap was het alles behalve.

Hij hield intussen zijn ogen strak gevestigd op de zee. Hij kon Raffles al heel duidelijk zien, rustig voortzwemmend in de richting van het jacht. Nog een paar minuten en Henderson riep door het mondstuk van de spreekbuis naar de machinekamer:

— Halve kracht vooruit... stop.

De boot minderde onmiddellijk vaart. Henderson had de afstand prachtig berekend, want Raffles kon heel gemakkelijk op het lage achterdek klauteren.

Druipnat als hij was maakte hij een hoffelijke buiging voor het gezelschap en zei:

— Het spijt mij, dames en heren, maar ik ben wel genoodzaakt u mijn gezelschap op te dringen. Ik zou het niet lang meer hebben kunnen volhouden.

— U kunt dat buigen wel laten, mylord, en dames en heren is er ook niet bij, zei Henderson kortaf.

HOOFDSTUK II

DE AMATEURFOTOGRAAF

Nu pas scheen Raffles het zonderlinge feit op te merken dat Henderson aan het roer stond.

Hij deed een stap naar voren, terwijl hij zich ontdeed van de zware riemen, die nog altijd kruiselings over zijn rug en borst liepen, met het doorsneden uiteinde van het valschermtouw nog aan de ring en keek zwijgend de kring rond.

Zijn wenkbrauwen gingen verwonderd de hoogte in, hij floot heel even tussen de lippen en keek naar de man, die nog altijd dubbel gevouwen dicht bij de reling van het lage achterdek lag.

-- Het schijnt hier een weinig ruw

te zijn toegegaan, bromde hij. Naar het schijnt ben ik een weinig tegen uw zin uit het water opgepikt.

-- Wij hadden een weddenschap om tienduizend dollar en die zal ik nu wel verliezen. Ik laat mij door Rooje Ted niet op mijn kop zitten, en wij dachten dat je al lang verdronken zou zijn met die zware rommel op je rug, zei de man met de gluisperige ogen, die dus de eigenaar van het motorjacht scheen te zijn.

-- Zo... zo... zei Raffles langzaam, de ander strak aankijkend. Is dit jacht van jou, Eli Harrow?

De man met het lage voorhoofd verbleekte even, deed een stap achteruit,

en zei toen op schorre toon, Raffles aandachtig opnemend met zijn kleine oogjes:

— Je schijnt me te kennen. Ik herinner me toch niet dat ik je ooit gezien heb, Engelsman.

— Maar ik herinner het mij des te beter, antwoordde Raffles luchtig, al is het minstens twee jaar geleden. Het was in de Chinezenwijk, de Bowery, van New York. Misschien herinner je je het nu. Zo... zo... het schijnt je dus goed gegaan te zijn in de wereld. Destijds was je nog maar de bezitter van een schamel wagentje. De zaken gaan dus goed?

Harrow keek Raffles loerend aan, en zei:

— Ik heb niet te klagen. Het spijt mij dat ik u niet herken. Als mijnheer zich eens even wil voorstellen.

— Ik weet niet of dat wel nodig is, maar ik behoef er geen doekjes om te winden: Ik ben Lord Palmhurst, en die reus daar aan het roer is mijn chauffeur. Je kunt hem James noemen.

— Zo... zo... dus een lid van de Engelse adel... zei Harrow, met een overdreven buiging. En wil mijnheer... ik bedoel mylord mij dan toestaan, mijn jacht weer de koers te laten volgen naar de plek, die het mij lust?

— Dat spreekt toch van zelf, antwoordde Raffles, tenminste wanneer die plek New York is. Het spijt mij werkelijk dat ik uw wedstrijd heb doen mislukken. Later beter, niet waar? En nogmaals mijn verontschuldigingen omdat ik mijn tegenwoordigheid aan u heb opgedrongen. Ik hoop dat wij het straks zullen afdrinken, want, niet waar, gij zult toch wel uw oude gewoonten niet hebben laten varen? Ik mag toch veronderstellen dat er iets drinkbaars aan boord is, een weinig opwekkender dan spuitwater?

Harrow gaf geen antwoord. Hij bleef Raffles strak aankijken. Het was duidelijk te merken dat hij zijn hersens pijnigde, teneinde het raadsel te kunnen oplossen, bij welke gelegenheid hij deze man, die hier zulk een hoge toon voerde, eerder had ontmoet.

Eindelijk zei de man met het kale hoofd nors:

— We zullen wel verplicht zijn, u aan boord te houden tot we New York aandoen. Ik wil u echter nu al direct zeggen, dat het hiermee niet zal zijn afgelopen. Misschien weet gij dat niet, als Engelsman, maar onze wetten zijn zeer streng op het gebied van huisvredebreuk, knevelarij...

Hier begon Henderson plotseling zo hard te lachen, dat het gehele gezelschap verwonderd naar hem keek.

Het was echter alsof hij de blik van Raffles in zijn brede nek voelde prikken, want hij hield plotseling op, en vestigde zijn aandacht op het kompas, beschaamd het hoofd buigend.

— Ik zei dus: knevelarij, bedreiging van het leven, geweldpleging en andere, daarmee verwante dingen, ging de kaalkop voort.

— Ik geloof dat ik de Amerikaanse wet wel ongeveer ken, hernam Raffles glimlachend. Ik zal mij dus bij wijze van spreken als voorlopige gevangene moeten beschouwen. Maar zelfs een arrestant laat men niet in natte kleren rondlopen. Hetzelfde geldt voor mijn chauffeur hier. Ik hoop dat gij ons in staat zult stellen, wat droge kleren aan te trekken. Ik hoop dat u ons die zult willen lenen. Voor mijn grote vriend aan het roer zal dit niet zo gemakkelijk zijn, met het oog op zijn lichaamsafmetingen, maar met een beetje goede wil...

Eli Harrow zei nors:

— Gij kunt u in een van de kajuiten verkleden. Ik zal zorgen dat er droge kleren gereed liggen. Gij zijt er nu eenmaal, maar denk er om, dat ik niet van plan ben, mij ongestraft aan boord van mijn eigen schip de wet te laten voorschrijven. Op het politiebureau in New York spreken wij elkander nader.

Met die woorden draaide hij zich om, teneinde de nodige bevelen te gaan geven, en Raffles volgde hem op de voet, maar niet dan nadat hij Henderson een paar woorden had toegefluisterd.

Raffles kon de gedachte niet van zich afzetten, dat hij achter een man liep, die weinige jaren geleden nog geen twintig dollar de zijne kon noemen, en die plotseling een vermogend man was geworden op een wijze, die het daglicht

niet kon velen.

Raffles herinnerde zich dat destijds Harrow zeer in de gunst stond bij Jack Diamond, een bendehoofd, dat omstreeks die tijd de scepter zwaaide in Chicago.

Van de anderen kende hij er niet een, ook niet van de vrouwen, maar de gasten van Harrow konden niet veel bijzonders zijn. Zij moesten natuurlijk weten welk beroep de man uitoefende, en waarschijnlijk waren zij niet alleen zijn vrienden, maar hielpen zij hem ook dat beroep uit te oefenen.

Raffles liet zijn blikken over de zee gaan. Het andere jacht was nog juist met het blote oog te zien als een wit stipje tegen de horizon.

Voor het overige waren zijn gedachten niet van de aangenaamste, want dat onvoorziene vliegtuigongeluk had hem, letterlijk van alles beroofd, achtergelaten. Misschien zou hij nog wat kleingeld in een van zijn zakken vinden, maar méér bezat hij niet, evenmin als Henderson, wiens uitvinding blijkbaar nog een weinig verbetering behoeftte. En wat zou Charles Brand, zijn trouwe vriend en medewerker vol ongerustheid hun terugkomst afwachten in het huis in de Cromwell Street.

Van het experiment met de tweedeker had niemand iets geweten behalve Raffles en zijn twee vrienden. Heel in de vroegte waren zij opgestegen, van de startbaan op het grote landgoed, hetwelk Raffles in Kent bezat, en waar het toestel zich reeds een paar weken had bevonden.

Of het gezonken was wist hij niet zeker. Zo ja, dan zou ook geen enkel voorbijvarend schip iets van het ongeluk hebben bemerkt, want de parachute zou zinken, zodra zij van water doortrokken was, neergetrokken door het gewicht van de koorden en het ijzerwerk.

Over dit alles dacht hij na, toen Harrow het voordek bereikte, een trapje van vier treden afdaalde en met een kort gebaar op de deur wees van wat er uitzag als een ruime voorkajuit.

Indedaad bleek het een ruimte te zijn die verdeeld was in verschillende hutten, van alle gemakken voorzien, en plaatsbiedend voor een of twee passa-

giers.

Aan de voorzijde van de middenkajuit bevond zich het trapje naar de machinekamer, waar een grote Dieselmotor stond opgesteld.

Harrow sprak even met een neger, die een soort hofmeester scheen te zijn, en die dadelijk schone kleren te voorschijn ging halen uit een kast in de eerste kajuit, die zij voorbijgingen.

Harrow had zich al weer omgedraaid, en Raffles zag hem het deurtje binnen gaan van wat waarschijnlijk de hut van de marconist zou zijn. Het zou hem wat waard geweest zijn, als hij te weten kon komen wat daar geseind werd.

De neger wees zwijgend op het stapeltje goed dat hij had klaar gelegd, en verwijderde zich.

Raffles droogde zich haastig met een handdoek, en trok de droge kleren aan die hem perfect bleken te passen.

De verkleeding had geen tien minuten geduurd, en zodra hij klaar was, opende Raffles de deur naar het voordek, beklom het trapje en liep naar het achterdek.

Henderson had zijn plaats ingeruimd voor Harrow, die nu aan het roer stond, maar de reus hield aandachtig het oog gevestigd op het kompas.

De vier heren waren nog steeds bijeen, en Raffles kreeg de indruk alsof zij druk met elkander hadden staan fluisteren, en eensklaps zwegen, toen hij verscheen.

Raffles vroeg zich af, of zij iets zouden vermoeden van zijn ware identiteit, maar dat kwam hem zeer onwaarschijnlijk voor. Van de hele troep kende hij alleen Harrow, en hij wist zeker dat ook hij niets wist van zijn ware identiteit.

Hij haalde dus maar de schouders op, gaf Henderson een wenk, die zich dadelijk verwijderde om ook droge kleren aan te trekken, en ging over de verschansing leunen, om het spel te volgen van een aantal zeemeeuwen, die zich wel zeer ver van het vasteland hadden durven verwijderen, maar zeker spoedig naar de Azoren zouden terugkeren.

Hij werd in zijn gepeins opgeschrikt door het geluid van een voorwerp dat

op het dek scheen te vallen, vlak achter hem.

Onwillekeurig wendde hij het hoofd om, en keek in de lens van het foto-toestel van de kaalhoofdige heer. De sluiser klikte, en de kaalkop zei met een zoetsappig glimlachje:

— Bij wijze van souvenir. Ik zou wel gaarne een aandenken hebben aan deze vreemde ontmoeting in volle zee.

Raffles fronste even de wenkbrauwen. Het gezicht van die man beviel hem niet. Wat wilde hij met die van zo nabij genomen kiek doen?

Hij dacht daar nog over na, toen de amateurfotograaf zich al weer verwijderde, en met zijn toestel een deur binnenging, die waarschijnlijk tot zijn hut toegang gaf, die zich eveneens op het voorschip bevond.

Raffles leunde met de lendenen tegen de reling en keek aandachtig naar de drie mannen, die waren achter gebleven, en zich nu hadden neergelaten in gemakkelijke, rieten stoelen. Een van de dames kwam ook aankuieren, met een sigaret tussen de lippen, en alles leek pais en vreë te zijn, maar er was iets in de stilte, vooral in de gelaatsuitdrukking van die lieden, die Raffles op zijn hoede deden zijn voor een nog onbekend, en misschien denkbeeldig gevaar. Toch was hij er van overtuigd, dat die mensen onmogelijk iets anders konden denken of hij was een Engels sportman, die zich met zijn vliegtuig te ver boven de zee had gewaagd, misschien wel in een poging om Amerika te bereiken; een poging, die hem bijna het leven had gekost.

Maar wat was er dan? Waarom zaten die mannen hem tersluiks, maar onafgebroken aan te kijken, om dadelijk het hoofd af te wenden, wanneer zijn ogen de hunne ontmoetten?

Waarom deed die vrouw zo geforceerd, en waarom lachte zij zo vrolijk en ongemotiveerd?

Hij beloofde zich zelf, dat hij een oogje in het zeil zou houden. Henderson had in ieder geval een revolver weten buit te maken, en hij zelf zou ook wel iets bruikbaar ter verdediging ontdekken. Hij zou een kleine onderzoekings-

tocht gaan instellen zodra de reus zou zijn teruggekeerd.

Het scheen nogal tijd te vorderen, voor Henderson iets bij de gereed liggende kleren kon vinden dat hem ongeveer paste, en toen hij tenslotte te voorschijn kwam kon Raffles nauwelijks een glimlach weerhouden, want de reus zag er uit, alsof hij zich voor een maskerade gekleed had. Hij droeg een strak over zijn bovenlichaam spannende trui, waarvan de mouwen even over de schouders reikten en zijn formidabele biceps bloot lieten. De pantalon spande om zijn dijen en knieën en werd dan plotseling zeer wijd, zoals dat bij Engelse matrozenbroeken het geval is, maar reikten niet verder dan halverwege de kuit, zodat de brave reus er uitzag als de karikatuur van een dame uit het begin der negentiende eeuw, die vergeten had, zich van bovenkleding te voorzien.

Zijn grote voeten staken in sandalen, die hem ook al veel te klein waren, en hij zag er ongelukkig genoeg uit, toen hij zich bij Raffles kwam beklagen met de woorden:

— Het is hier allemaal zulk klein grut aan boord, mylord. Aanstonds barst ik er uit, vrees ik.

— Je hebt ten minste iets aan, James, zei Raffles geruststellend. Kun je je bewegen?

— Als ik het voorzichtig doe, wel, anders verlies ik alles weer, mylord.

— Geef er dan hier en daar een knipje in met een schaar. Je moet je kunnen bewegen, want ik denk dat dat vroeg of laat nodig zal zijn James. Vergis ik mij niet dan zijn wij verzeild geraakt te midden van een bende rasechte gangsters. Zij hebben echter gezien, dat wij niet bang zijn uitgevallen en ons zullen weten te verdedigen, als dit nodig mocht zijn.

Tien minuten later liep Raffles juist langs de hut van de marconist, op de zachte onhoorbare wijze die hem eigen was, toen hij daarbinnen een zacht gegons meende te horen.

Er was niemand in de buurt, en hij opende heel zacht de deur.

In een hut van omstreeks twee meter in het vierkant, stonden en hingen in-

gewikkelde instrumenten.

Een daarvan trok onmiddellijk zijn aandacht. Het was een apparaat, dat zeer helder verlicht werd door een krachtige elektrische lamp, die er vlak boven hing.

Het licht viel op een rubber rol, op een metalen as, die langzaam rondwentelde.

Om die rubberrol was de foto van een

mannengelaat gewikkeld op sterk glanzend papier. Raffles had maar een enkele blik nodig, om zijn eigen gelaat te herkennen.

Nu begreep hij direct, waarom die kale man op het achterdek die kiek van hem van zo nabij had opgenomen... De marconist was bezig, zijn portret draadloos uit te seinen.

HOOFDSTUK III

DE DAMES AAN HET WOORD

Raffles begreep ook dat hij te laat was, om het te kunnen beletten. Gedurende het seinen, zou het daarbinnen stikdonker moeten geweest zijn, en zou hij niets anders hebben kunnen waarnemen dan het uiterst fijne lichtstraaltje dat langzaam voortkroop over de rondwentelende rol met de foto. Zijn portret was dus over geseind en dat kon niét ongedaan worden gemaakt.

Hij deed dus behoedzaam de deur weer dicht, en dacht na.

Voor wie kon die foto bestemd zijn? Voor de Amerikaanse politie soms? Dat was onwaarschijnlijk, want die had hem nog nooit in zijn ware gedaante gezien, en maar zeer kort in de een of andere vermomming. En als hij dit aannam, dan zou hij ook moeten aannemen, dat Harrow en zijn trawanten reeds met zekerheid wisten met wie zij te doen hadden. En dat wilde hij nog altijd niet geloven. Want dan zouden zij reeds pogingen hebben aangewend hem en Henderson onschadelijk te maken. Plotseeling begreep hij het. De zo sluw en handig opgenomen foto, die binnen enkele minuten ontwikkeld en gefixeerd was, kon alleen maar bestemd zijn geweest voor het nu reeds onzichtbare,

tweede jacht, dat voor hen uitvoer. Aan boord daarvan bevonden zich waarschijnlijk een of meer mannen, die Raffles gekend hadden, en de wantrouwendes Harrow had zekerheid willen hebben. Misschien was zijn achterdocht gaande gemaakt door het optreden van Raffles en vooral door de woorden die deze zo onvoorzichtig gesproken had, en waarin Raffles gewaagd had van een vroegere ontmoeting.

Binnen tien minuten kon de foto op het andere schip ontvangen, en ontwikkeld zijn, en dan zou ook zijn lot wel beslist worden.

Zonder een ogenblik te verliezen, sloop hij weer langs het smalle gangpad en langs de middenkajuit naar het achterdek, waar hij Henderson had achtergelaten, die met smaak een pijp zat te roken, die hij evenals een buideltje tabak ergens had zien rond slingeren.

Raffles gaf hem een wenk, nam hem mee naar het voorschip, waar zich niemand bevond, en deelde hem haastig zijn ontdekking mede.

— En is dat niet meer te verhelpen mylord? vroeg de reus verschrikt.

— Neen, James, ik kwam vijf minuten te laat.

— En wat zal er nu gebeuren, denkt gij, mylord?

Raffles gaf niet onmiddellijk antwoord, maar bracht een kijker voor het oog, die hij in de kajuit had gevonden, zocht zorgvuldig de horizon af, en zei toen bedaard:

— Dát gebeurt er, James, neem de kijker maar.

De reus bracht het instrument voor zijn ogen en moest enige tijd zoeken, tot hij plotseling uitriep:

— Dat andere schip keert terug naar het schijnt.

— Het schijnt niet zo, het is zo James. Binnen een kwartier kan die boot bij ons zijn. Dat het schip is gekeerd, bewijst mij, dat er aan boord mensen zijn, die mij van het portret hebben herkend. Maar zij hebben ons nog niet, James.

— Neen, mylord, zei de reus met fonkelende ogen, terwijl hij zijn geweldige vuisten balde, en zij krijgen ons óók niet. Mij dunkt, dat wij om te beginnen deze boot in handen moeten zien te krijgen.

— Dat zou inderdaad zeer gewenst zijn. Zij kunnen nog niet vermoeden, dat wij iets ontdekt hebben, en dat is in ons voordeel. Wel is waar loopt dat andere schip harder dan de «Hawk», en dat is jammer genoeg, maar wij moeten er van zien te maken wat er van te maken valt. Je hebt die revolver immers nog?

— Ja, mylord, maar of ik er veel aan zal hebben, weet ik niet, want ik heb dat ding wel een kwartier lang in een broekzak gedragen, die kletsnat was.

— Geef dat ding dan maar aan mij, zei Raffles glimlachend. Wij zullen zien wat er mee te doen valt. Wacht hier op me, ik zal proberen de kajuiten te doorzoeken, zonder gezien te worden, en kijken of ik nog iets bruikbaar vind.

Raffles ging de lage deur binnen, die toegang gaf tot de middengang, en liep vlug van kajuit tot kajuit. In de laatste vond hij een wapenkast, en daarin twee voortreffelijke Remingtons, met een kist vol patronen, kogels zowel als haelpatronen.

Hij nam de twee geweren uit de kast, benevens een kistje met patronen, en

had de wapens juist verborgen onder de half opengeslagen dekens van een bed in een ongebruikte kajuit vlak bij de deur, toen het gerucht van een wersteling tot hem doordrong.

Hij rukte de deur open, en zag dat Henderson in een gevecht was gewikkeld met de zwarte hofmeester, zelf een reus van een vent en nog een man die hij nog niet gezien had, en blijkbaar de machinist was. De neger had Henderson waarschijnlijk bij verrassing besprongen, en had zijn sterke armen om zijn hals gekneld, terwijl de machinist een zware ijzeren staaf ophief en daarmee zeker zelfs de harde schedel van Henderson zou hebben verbrijzeld, als Raffles ook maar een seconde gearzeld had.

Hij sloeg de man met de kolf van de revolver op het hoofd, zodat de ijzeren staaf hem ontviel. Tegelijkertijd paste Henderson, die nu schik in het geval scheen te krijgen de wurggreep toe, die hij op de Judoka school had geleerd. De neger verloor het evenwicht, en werd toen door Henderson over diens schouder heen in een boog als een zak meel tegen het dek geslingerd, waar hij voorlopig geen kwaad meer kon doen, want bij de val was zijn arm gebroken.

Dat was ten minste een potentiële tegenstander uitgeschakeld, maar er waren er nog méér. Op dat betrekkelijke kleine schip was het niet gemakkelijk zich te verweren tegen een overmacht, want nu kwamen van alle kanten de anderen aanstormen, op de roerganger na, die blijkbaar eerst had willen afwachten wat de overval van de neger en de machinist zou opleveren.

Het bleek nu dat twee hunner van revolvers waren voorzien, terwijl twee anderen zogenaamde ploertendoders in de vuist geklemd hielden.

— Geef je over, wie je ook bent, riep Harrow, zijn revolver richtend.

Raffles verloor geen tijd met te antwoorden, maar vuurde aanstonds met een der gevonden geweren. De kogel ging Harrow door de arm, die met een kreet van pijn en woede zijn wapen moest laten vallen. Een zijner mannen

bukte er naar om het op te rapen, maar Henderson greep hem in de nek, trok hem naar zich toe, zoals hij het een klein katje zou doen, tilde hem boven zijn hoofd en slingerde hem ver weg, zodat de man tegen de reling terecht kwam, en bijna in zee was terecht gekomen.

Er kwam een hoofd boven het trapje naar de machinekamer te voorschijn, waarschijnlijk van de tweede machinist, en een zwaar stuk ijzer vloog Raffles rakelings langs het hoofd. Hij schoot en het hoofd verdween als bij toverslag.

De man met het kale hoofd was het kalmst gebleven en richtte, half verborgen achter de wand van de middenkajuit zorgvuldig en rustig zijn revolver op Raffles.

Misschien zou het op die dag met de Grote Onbekende gedaan zijn geweest, als het schip op het ogenblik dat het schot kraakte, niet juist de neus in de golven had gedoken, waardoor de kogel zijn doel op een paar millimeters miste.

Raffles deed het beter en velde de kaalkop met een goed gericht schot, dat hem languit op het dek deed neerstorten.

Van dat ogenblik af kon het gevecht als beslist worden beschouwd.

De mannen met de vuurwapens waren buiten gevecht gesteld, en die met de knuppels zagen wel in dat de zaak voor hen verloren was, gooiden hun wapens over boord en staken zwijgend, met verbeterden woede de handen omhoog.

— Over boord gooien, mylord? stelde Henderson laconiek voor.

— Voorlopig nog niet, James. Niets schaaft zo zeer als overdrijving. Bind hen met die touwen daar, maar stevig.

Zwijgend en vlug verrichtte de reus dit karweitje, en een paar minuten later lag het gevaarlijke troepje stijf als een bosje sprut met de armen tegen het lijf gebonden op het voorschip.

De kaalkop bleek nogal zwaar gewond te zijn, en was buiten kennis. Raffles verbond hem snel met pluksel en linnen uit een uitstekend voorziene verbandkist.

Raffles zelf had een onbeduidende wond opgelopen aan de benedenarm, die hij haastig liet verbinden door Henderson, en niet zodra was dit geschied, of hij gaf het bevel:

— Sein dadelijk aan die andere boot, dat zij weer terug moeten, James. Verzin maar wat.

Henderson snelde naar de hut van de marconist, rukte de deur open, en drukte de hefboom van het zendtoestel neer, om het attentiesein te geven. Toen bleef hij een ogenblikje strak naar het toestel kijken, hief het hoofd op, bromde iets tussen de tanden, en snelde weer terug:

— Het spijt mij, mylord, het gaat niet. Een kogel, misschien wel van ons zelf heeft een der condensers geraakt. Het zou wel een half uur duren, voor we dat gerepareerd hadden.

Raffles fronsde even de wenkbrauwen haalde toen de schouders op, zei kortaf:

— Dan is ook het noodlot, naar het schijnt, tegen ons. Maar wij zullen ons niettemin tot het laatste blijven verzetten. Alles zou goed gaan, als deze boot maar sneller liep dan de andere, maar dat schijnt, helaas, niet het geval te zijn. Haal de geweren hier. Breng die gebonden mannen op een veilige plek, ergens benedendeks, zodat zij hier niet in de weg liggen.

Het bleek bij een haastig onderzoek, dat de « Hawk » alles bijeen gerekend, zeven mannen aan boord had en drie vrouwen. De man aan het roer begreep nu wat er was gebeurd, maar hij had toch zijn post niet verlaten. De hoofdmachinist lag met een kogel door het hoofd, onder aan het trapje naar de machinekamer, en zijn revolver lag nog naast hem, de tweede machinist lag buiten kennis, twee mannen, geheel ongedeerd, bevonden zich nu in de voorpiek, tussen een hoop touwen en verfblikken in, de kaalkop was zwaar gewond, en de zevende man had een knoepert van Henderson gekregen, en rekende dus in de eerste uren niet mee.

Zo snel mogelijk werden deze vijf over het schip verdeeld, zodat zij elkan- der niet zouden kunnen helpen of bevrijden. En tot de roerganger, zei Raf-

fles rustig, hem met zijn grijze ogen doordringend aankijkend:

— Als je je leven lief hebt, broer, dan zou ik je de raad willen geven, het roer niet in de steek te laten, en kalm te blijven staan, waar je nu staat, en dezelfde koers blijven te volgen.

De man knikte stug, zonder iets te zeggen.

— Maar de machine, mylord? vroeg Henderson zacht, toen de twee mannen vlug weer naar het middenschip liepen, teneinde de plek te bereiken, waar de geweren waren.

Natuurlijk had Raffles daar reeds aan gedacht. De motor liep op dit ogenblik voortreffelijk, zonder dat iemand er zich om behoefde te bekommeren, maar er zou toch nu en dan toezicht moeten zijn.

— Ga eens kijken, of alles goed werkt James, en kom dan dadelijk terug. Binnen een kwartier kan dat andere schip bij ons zijn.

De reus dook omlaag langs het smalle trapje, en Raffles spoedde zich naar de voorkajuit, teneinde de twee gewe-

ren te gaan halen. Hij wist, dat Henderson en hij van dit ogenblik af voor hun leven zouden moeten vechten. De gangsters zouden hem zeker niet sparen, zelfs al zouden zij niet weten wie hij werkelijk was, dat wil zeggen een der felste, hardnekkigste en schranderste vijanden der Amerikaanse bandieten, en vooral van die in New York en Chicago.

Tot op dat tijdstip had hij zich in het minst niet bekommerd om de drie vrouwen, die bij het eerste schot verschrikt gillend dekking hadden gezocht achter de middenkajuit, maar toen hij de hand uitstreekte naar de deur die toegang gaf tot de kajuit was hij wel verplicht, terdege rekening met deze dames te houden, want nog voor hij de knop had aangeraakt vloog de deur open en een der vrouwen kwam naar voren en beet hem toe:

— Nu is het uit. Geef je over of ik maak korte metten met je. Terwijl zij dit zei bewoog even in haar rechterhand een kleine revolver, die zij op hem gericht hield.

HOOFDSTUK IV

EEN ZEEGEVECHT

Raffles keek in de felle ogen van een jonge vrouw, die niet ouder was dan een jaar of dertig, volslank en met zorg opgemaakt.

Toen gingen zijn blikken langzaam over de schouders van de vrouw naar de roodharige jongedame, die haar op de voet volgde, en die op dat ogenblik ongeduldig uitriep:

— Ga eens wat op zij, Cis, want dat ding is loodzwaar.

De vrouw met het vlasblonde haar, die aldus was aangesproken deed een stap terzijde, zonder evenwel Raffles uit het oog te verliezen, en toen zag deze wat er zo zwaar woog; het was het kistje met de geweerpatronen.

Geheel onwillekeurig maakte hij een beweging om het de vrouw af te nemen maar onmiddellijk werd de kleine revolver in de handen van de eerste vrouw opgericht, en scherp klonk haar stem:

— Denk er om, ik schiet, als je nog één vinger beweegt. Ik geloof dat wij elkaar langzamerhand leren kennen, en de jongens op de «Wellington», moeten gelijk hebben.

— En wat zeggen die jongens? vroeg Raffles beminnelijk.

— Zij zeggen dat je portret sprekend op dat van een zekere John Raffles lijkt die een van hen maar al te goed gekend heeft. Dave Snarley heet hij. Je zult hem wel kennen, niet waar?

De vrouw, die Cis genoemd was, had dit snel gevraagd, waarschijnlijk om

Raffles te verrassen. Op diens gelaat echter vertrok geen spier, toen hij rustig antwoordde:

— Neen, ik heb niet het genoegen gehad, een heer van die naam ooit te ontmoeten.

Raffles kende echter die Snarley maar al te goed. Hij was een van de gevaarlijkste bandieten die Chicago ooit geteld heeft, en scheen nu de wijk te hebben genomen naar New York, om daar zijn practijken voort te zetten. Die man bevond zich nu aan boord van de «Wellington», de motorboot die nu al duidelijk zichtbaar was met het blote oog en die binnen tien minuten ter plaatse zou kunnen zijn.

De blonde vrouw zei sarcastisch:

— Natuurlijk, je zou wel gek zijn, als je het bekende, maar het komt er niet op aan. Sally, dadelijk over boord met die gevaarlijke rommel. Wij zullen eens zien of wij, met ons drieën vrouwen, niet gedaan kunnen krijgen, wat zes kerels niet hebben kunnen doen.

Raffles moest het aanzien, hoe de vrouw die Sally genoemd was met het zware kistje naar de verschansing liep, en het niet zonder inspanning over boord liet vallen.

Raffles, die zag, dat de ogen der blonde vrouw haar vriendin hadden gevolgd, die het kistje overboord moest gooien sprong bliksemsnel terzijde. Zo snel hij kon en op goed geluk haalde Cissy tweemaal de trekker over, en het antwoord

was een doffe kreet en de val van een zwaar lichaam, maar het was niet dat van de man die tegenover haar stond.

De kogel was over het lage dek van de middenkajuit heengegaan, en had de roerganger midden in het voorhoofd getroffen.

Raffles greep de gewapende arm, voor de vrouw voor de derde maal kon vuren, en had haar het wapen in een ommezien ontnomen. Toen zei hij op scherpe toon:

— En nu is het uit met die grappen. Dwing mij niet om ruw te worden, want ik word niet graag handtastelijk met vrouwen.

Op het horen van de schoten was Henderson snel het smalle trapje weer opgeklimmen, maar zodra hij Raffles ongedeerd zag riep hij uit:

— Dat komt er van, als er niet gedacht wordt aan die drie meiden, mylord.

— James, ga wie de weerga naar het roer. De roerganger is dood. Deze jongedame heeft hem zelf naar de andere wereld geholpen.

— Wat is er eigenlijk gebeurd, mylord?

— Die jongedame daar heeft het kistje geweerpatronen over boord gegooid, maar misschien kunnen wij er hier of daar nog wat vinden. Sluit die twee lievelingen op in het ruim, James, en vlug. Versper de deur met een watervat of iets dergelijks.

— Binden mylord?

— Neen, dat is niet nodig, en het zou ook ons te lang ophouden. Wij hebben nog meer te doen. Ik zal de koers wijzigen, zodat wij wat meer voorsprong krijgen, en dan kun je in die tijd de radiozender herstellen.

— Keren wij op onze weg terug, mylord? vroeg Henderson.

— Slechts tijdelijk James. Naar de Azoren kunnen wij niet terug gaan. Wij zullen proberen de Amerikaanse kust te bereiken. Vlug wat, ik neem het roer.

Raffles rende over het dek, vond inderdaad de roerganger reeds dood, met een klein, rond gat in het voorhoofd, en greep nog juist bijtijds het roer om

te voorkomen dat de «Hawk» stuurlaas geworden en dwars op de golven kwam te liggen.

Hij liet de «Hawk» een grote boog beschrijven, en de opvarenden aan boord van de «Wellington» moesten nu door de kijker reeds duidelijk kunnen waarnemen dat er aan boord van de «Hawk» iets gaande was.

Henderson was onzichtbaar. Hij was benedende bezig met de dames, die hij heel ongalant meiden noemde, ergens op te sluiten. De derde jonge juffrouw had hij ergens levend in een hoek zien zitten en en passant meegenomen. Toen hij dat karweitje opgeknapt had ging hij naar de hut van de marconist en begon met de reparatie van het onklaar geraakte toestel.

De «Hawk» had intussen de halve cirkel voltooid, en voer nu snel terug in de richting van de Azoren, waarvan zij thans minstens driehonderd zee mijlen verwijderd waren.

Er verliepen omstreeks twintig minuten zonder dat zich iets anders voerde dan dat de tweede motorboot zich steeds duidelijker aftekende tegen de donkerwordende hemel, toen Henderson weer te voorschijn kwam.

— Klaar, mylord, riep hij opgewekt. Het toestel werkt nu weer uitstekend, zou ik zeggen. Is er iets te seinen?

— Voorlopig niet James, maar er is iets anders te doen. Doorzoek het hele schip, en doe je best om nog ergens geweerpatronen te vinden, voor de twee remingtons. Met revolvers alleen zullen wij niet veel kunnen uitrichten, vrees ik. Het zal een gevecht op tamelijk grote afstand worden; dat is het enige dat ons misschien nog kan redden.

— Maar als de radio weer werkt, mylord, waarom zenden wij dan niet een S.O.S. uit? Binnen een paar uren zou er wel een of ander schip te hulp komen.

— Maar die hulp zou ik liever willen mijden, James, zei Raffles glimlachend. Wij hebben weliswaar gehandeld in een toestand van volkomen wettige zelfverdediging, maar het zou mij toch zeer lastig vallen, een aannemelijke verkla-

ring te geven van het feit, dat wij ons hier aan boord van dit schip bevinden. Onze vijanden zouden overigens zeker niet nalaten, hun vermoedens te uiten aangaande mijn identiteit. Neen, het is veel beter, als wij tot het uiterste proberen dit zaakje zelf te klaren.

Henderson trok een scheef gezicht, floot even tussen de tanden en zei, zich omkerend en half voor zich heen:

— Dan ben ik wel erg bang, dat dit het laatste zaakje is dat er ooit te klaren valt.

Dat belette hem echter niet om dadelijk ijverig te gaan zoeken, en na een kwartier was hij er werkelijk in geslaagd, hier en daar nog enige patroonmagazijnen te ontdekken, passend voor de Remingtons. Alles bijeen zouden zij de beschikking krijgen over 36 schoten. Het was zeker niet veel en er mocht geen enkele kogel verspild worden, dat was zeker. Hij zelf had nog een revolver, dan was er nog een grote browning, tezamen met ongeveer zeventig patronen, en daarmee moesten zij het dus maar zien te doen.

Toen hij met zijn buit kwam aandragen, glimlachte Raffles lauw, en zei:

— Het is in ieder geval beter, dan niets, James.

— Meer is er absoluut niet, mylord. Ik heb in alle hoeken en gaten gezocht. Hoe lang zou het nog licht blijven?

— Zeker nog wel vier uren, James. De nachten op deze hoogte en om deze tijd van het jaar zijn zeer kort, jammer genoeg, want in het donker zouden wij meer kans hebben, te ontsnappen.

Gedurende dit korte gesprek hield Raffles de blik gericht op het vaartuig, dat daar achter hen kwam opzetten, en dat binnen een half uur tijds zeker binnen gewerschotsafstand zou zijn gekomen.

— Neem het roer over, James, zei Raffles na enige ogenblikken. Ik zal mij eens gaan overtuigen of de zender goed werkt.

Toen Raffles ongeveer een kwartier later terugkwam, droeg hij de twee geweren, de revolver en de browning, en zei, terwijl hij de wapens neerlegde onder het bereik van zijn hand:

— Ik maak je mijn compliment, Ja-

mes, het toestel is weer volkomen in orde.

— Geloof u, dat het er om gaat spannen, mylord? vroeg de reus.

— Eerlijk gesproken, James, ja, dat geloof ik. De « Wellington » is niet alleen veel sneller, maar ook groter dan deze boot. Er kunnen daar gemakkelijk twintig personen aan boord zijn. Wat erger is, ze hebben reeds tweemaal gezeind om bij te draaien.

— En mag ik vragen, wat mylord geantwoord heeft?

— Ik heb in het geheel geen antwoord gegeven, James.

— Nu, dat zal wel even duidelijk voor hen zijn geweest, als een of ander hartig scheldwoord, meende Henderson.

— Ze moeten nu wel begrijpen dat de « Hawk » niet meer in handen is van hun kameraden.

Het was alsof men aan boord van de « Wellington » slechts op het uitspreken van deze woorden gewacht had, om er een veelzeggend antwoord op te geven, want snel achter elkaar kletterden er acht of tien kogels vlak naast hen neer, die afketsten op het staal van de hoekpijlers, waartussen het kajuitdak was opgetrokken.

— Daar begint het spelletje al, James, riep Raffles. Ga liggen. Je bent de prachtigste schietschijf, die ze zich kunnen wensen. Ga dan toch liggen, domkop. Ze hebben blijkbaar een mitrailleur aan boord.

— En het roer dan, mylord?

— Dat kun je ook liggend wel blijven bedienen.

Raffles had de beide geweren genomen, met een handje vol patronen, strekte zich languit op het achterdek neer, en trok Henderson naast zich.

Hun gelaat was nu in tegenovergestelde richting gewend. Henderson keek in de richting van de voorstevan, en hield, op zijn buik liggend, het roer bij de onderste spaken vast, terwijl Raffles uitkeek over de lage verschansing, naar de « Wellington », die dreigend kwam opzetten.

Raffles kon daarbij aldra van twee kleine voordelen gebruik maken. Ten eerste was de boot gelukkig van een

stalen romp voorzien, waarvan de uitstekende rand hem een weinig beschermde, en ten tweede had hij de zon schuin in de rug, zodat het licht hem niet verblindde, en hij zorgvuldig kon richten.

Hij had een kijker meegenomen, en schoof zich vooruit tot vlak voor de opstaande rand van het achterdek.

Raffles bracht het instrument voor de ogen, telde op het voorschip van de « Wellington » een zestal mannen, waarvan enigen in knielende houding.

Deze laatsten bedienden inderdaad een mitrailleur, die er uitzag als een gewone, Amerikaanse legermitrailleur, waarvan Raffles er tijdens de laatste wereldoorlog heel wat te zien had gekregen.

Het ding stond op een stevige driepoot, en Raffles kon duidelijk het lint met de patronen zien dat zich kronkelde als een slang.

Hij vond het vuren van de opvarenden aan boord van de « Wellington » zeer verklaarbaar. Ook daar hadden zij natuurlijk goede kijkers, en zij hadden natuurlijk goed gezien, dat die reusachtige figuur achter het roer onmogelijk een der lieve vrienden van de bende kon zijn. Zij moesten daardoor ook begrijpen dat de « Hawk » in de macht was geraakt van de geheimzinnige drenkelingen, die door het noodlot aan boord van dat schip waren gevoerd.

Misschien dacht men daar wel dat die grote kerel was geraakt, omdat hij zo plotseling was verdwenen, want de mitrailleur zweeg, en men wachtte zeker af, dat het schip stuurloos op drift zou geraken.

Raffles trok een der geweren bij de loop naar zich toe, laadde het, stelde het vizier in, bracht de kolf aan zijn schouder, steeds het hoofd zo diep mogelijk

gebukt houdend, en stak de loop van het wapen boven de reling.

Op dat ogenblik bevond de « Wellington » zich op een afstand van omstreeks zeshonderd meter.

— Ik moest Charles Brand hier hebben, verzuchtte Raffles, hij zou hier als scherpschutter goed werk kunnen verrichten. Ik zal intussen zien wat ik er van maken kan.

Hij richtte het wapen zorgvuldig op het kleine figuurtje, dat voor de helft te voorschijn kwam achter de mitrailleur, en drukte af.

De mitrailleur begon te blaffen, maar de kogels verloren zich ver boven de hoofden der twee mannen in de ruimte. Het lint met de patronen kronkelde nog maar de hand die het wapen had moeten richten, was verlamd.

Er scheen enige verwarring te ontstaan onder de lieden op 't voorschip, en degenen die stonden, knielden op hun beurt haastig neer.

— Eentje geraakt, mylord? vroeg Henderson, zonder om te zien.

— Ik geloof dat ik de schutter heb geraakt James. Maar zij zullen er wel meer hebben, vrees ik.

Die vrees werd bewaarheid, want een ander nam de plaats in van de man die de mitrailleur bediend had. Hij schoot misschien niet zo goed als zijn voorganger, maar schoot toch nog goed genoeg.

De kogels drongen met schrikaanjagende snelheid in de achterwand van de kajuitopstand, en doorzeefden die letterlijk met kleine, ronde gaatjes.

Die gaatjes kwamen hoe langer hoe lager, en Henderson wist niet, hoe klein hij zich moest maken, totdat hij met het gezicht tegen de planken rustte van het achterdek, waarop hij lag uitgestrekt.

HOOFDSTUK V

DE ADELAAR

Raffles vuurde snel drie keer achter elkaar en een der schoten trof althans doel, want een der knielende figuurtjes sprong op, zwaaide wat heen en weer, hief de armen ten hemel, en scheen toen om te vallen, als een kegel, die door de bal wordt geraakt.

Van de overigen was al spoedig niets meer te zien, en wat erger was, er moest een stalen schild geplaatst zijn voor de mitrailleur, waardoor alleen nog maar de dreigende loop kwam heenstecken, want het hoofd van de schutter was onzichtbaar.

— Zet het roer vast, James. Hier is touw.

In een zeer moeilijke houding, bond de reus het roer stevig vast in dezelfde stand, en liet zich omlaag glijden in de machinekamer.

Hij kon daar weinig uitrichten, want de motor kon onmogelijk harder lopen.

— Dan hebben wij alles gedaan, wat mogelijk is, James, en voor het overige zal de hemel over ons lot moeten beslissen. Neem het tweede geweer, en help mij. Voor het ogenblik schijnen zij daarginds genoeg te hebben van het spel met de mitrailleur.

Inderdaad zweeg het dodelijke wapen sedert enige ogenblikken.

Henderson, die snel even het hoofd had opgericht, zei met grimmige spot:

— Het is gelukkig dat zij geen snelvuurkanon aan boord hebben, mylord. Daartegen zouden wij weinig kunnen

uitrichten.

— Het is duidelijk, James, dat de opvarenden hun boot zo lang mogelijk willen doen doorgaan voor een onschuldig plezierjacht. Ik vermoed dat die mitrailleur onder normale omstandigheden goed verstoep is in een geheime bergplaats, en pas te voorschijn wordt gehaald in gevallen als deze.

— Wat zouden zij eigenlijk voornemens zijn, mylord?

Raffles tuurde een ogenblik ingespannen door de kijker, en antwoordde na een paar minuten:

— Ik denk dat er kriegsraad wordt gehouden. Niets beweegt zich op dit ogenblik. Ik zie ook niemand meer.

Het was alleen duidelijk zichtbaar, dat de « Wellington » ook al liep de « Hawk » nu op de grootste snelheid, binnen een uur of nog korter tijd haar prooi zou hebben ingehaald. En in dat geval waren de twee mannen stellig verloren, want zij zouden het niet kunnen volhouden tegen zulk een overmacht. De munitie zou ook weldra uitgeput zijn.

Zou het over een uur reeds geheel donker zijn? mompelde Henderson vragend. Het moest betwijfeld worden. En toch moest Raffles het uiterste doen, meende Henderson, om het zo lang uit te houden, want onder bescherming van 't avondlijk donker, en zeker als er geen maan was, zouden zij wel kunnen ontsnappen.

De zon was inmiddels ondergegaan

en de hemel kleurde zich in het westen vlamvend rood, dat langzaam overging in een diep paars.

De afstand tussen de beide boten verminderde ternauwernood, hetgeen Raffles wel enigszins verbaasde.

Het wekte de indruk, alsof de achtervolgers er zich tevreden mee stelden, de afstand te bewaren, en hun prooi alleen niet uit oog wilden verliezen.

Wat beoogden zij daarmee? vroeg Raffles zich af.

De afstand was gering genoeg, om de mitrailleur weer in werking te stellen, en toch lieten zij dit na. Waarom? Raffles had duidelijk door de kijker kunnen waarnemen, dat het lint nog lang niet opgebruikt was.

Toen schoot het hem plotseling te binnen, dat wellicht zijn laatste schot het wapen onbruikbaar had gemaakt. De kogel had misschien een of ander teer onderdeel getroffen.

Raffles wilde de proef nemen. Hij nam zijn pet en stak dit hoofddeksel met behulp van een handspak een eindje boven de opstaande rand uit.

Onmiddellijk kraakten er snel achtereen twee schoten, en twee kogels zoemden vlak langs de pet.

De mitrailleur was dus onbruikbaar gemaakt, maar goede geweschutters waakten daarginds nog altijd.

Raffles tuurde weer scherp boven de rand van de verschansing uit en Henderson zag hoe langzaam diens rechter wijsvinger zich om de trekken spande. Toen kraakte het schot en een arm kwam voor een kort ogenblik boven de verschansing uit, en viel toen slap neer.

— Die was tenminste raak, mylord, riep Henderson uit. Ik zag nota bene niets.

Intussen nam de duisternis vrij snel toe, zoals steeds op deze breedte.

Over een kwartier zou het volkomen donker zijn. De maan vertoonde zich slechts als een kleine sikkels, en ook die werd nog meestentijds verborgen achter aandrijvende wolken.

Henderson keek in grote spanning uit naar het achtervolgende schip, dat hoe langer hoe onduidelijker werd, ondanks zijn lichtgrijze kleur. Over enkele mi-

nuten zou er niets meer van te zien zijn, op die grote afstand.

Nauwelijks had Henderson dit tot zijn vreugde geconstateerd, of hij slaakte onwillekeurig een kreet, en drukte zich zo plat tegen het dek, alsof hij er wel in had willen kruipen, want plotseling zette 'n oogverblindend licht de «Hawk» in zulk een helder schijnsel dat alles zich haarscherp aftekende in het witte licht. Nu pas begrepen zij de tactiek van de gangsters. Zij hadden de nacht afgewacht, wel wetend, dat zij dan ver in het voordeel zouden zijn.

De lichtbundel moest afkomstig zijn van een zeer krachtig zoeklicht, en minstens een paar honderd duizend kaarsen sterk zijn want het verblindde de ogen en van schieten was geen sprake meer.

Toch loste Raffles op goed geluk en met bijna geheel gesloten ogen twee schoten, in de hoop, de lamp te treffen, die daar al hun kansen scheen te vernietigen.

Het was thans ook niet langer mogelijk, waar te nemen of de «Wellington» naderde.

Meedogenloos bleef de lichtbundel aan de «Hawk» vastkleven, ofschoon Henderson, steeds liggend, het roer weer had losgemaakt, en een paar malen probeerde door snelle wendingen buiten de fatale greep van de melkwitte lichtstraal te raken.

Het zoeklicht draaide echter even snel als de boot zwenkte mee en toen gaf de reus het op, zette het roer weer vast, legde zich plat op het dek, schoof zich wat naar voren tot hij naast Raffles kwam te liggen en zei bedaard:

— Nu zal het zeker niet lang meer duren, mylord, of het is met ons gedaan, of een schip moest ons zien, en ons te hulp komen.

— Dat is niet zeer waarschijnlijk, in deze streek van de Oceaan, James.

— Zijn wij nog ver van de Azoren?

— Minstens drie uren varens, met dezelfde snelheid.

— Maar zijn er hier dan geen visers in de buurt?

— Des nachts? Neen, James, die wagen zich niet zo ver van de kust af.

Nauwelijks had Raffles dit gezegd, of een stem, luid en krachtig, riep over het water:

— Bijdraaien, of we boren je in de grond.

— Zullen wij stoppen, mylord? vroeg Henderson.

— In geen geval, James. Integendeel. Maak het roer los en houd scherp op het noorden aan.

— Op het noorden, mylord? Maar dat is toch niet de koers naar de Azoren.

— Dat doet er niet toe. Doe wat ik je gezegd heb. En wees om 's hemels-wil voorzichtig, blijf zoveel mogelijk in de schaduw, want dit helse licht laat de minste bijzonderheden uitkomen.

Henderson kroop over het dek achteruit, draaide zich om, en, terwijl de kogels over zijn hoofd floten, maakte hij snel het touw weer los, greep de roerspaken van onderen, vlak boven het dek, en hij zegende op dat ogenblik de bouwer van het jacht, die het achterdek niet vlak had gemaakt zoals het pleegt te zijn op een groot zeiljacht, maar het had voorzien van een opstaande rand.

In een wijde boog zwaaide het vaartuig om, zo snel, dat het voor een kort ogenblik buiten de lichtbundel kwam. Ofschoon het nauwelijks twee seconden duurde, was het voor Raffles voldoende, om te kunnen waarnemen dat de «Wellington» zeker niet verder dan een paar honderd meters van hen verwijderd was.

Maar even daarna had het zoeklicht de vluchteling weer beet, en nu, naar het scheen, voor goed.

— Ik geloof, dat wij voor de haaien zijn, mylord, zei de reus berustend.

— Misschien nog niet, James, antwoordde Raffles.

Zijn gelaat was bleek en strak, en het kwam Henderson voor alsof hij ingespannen luisterde.

— Van waar zouden wij nog hulp kunnen verwachten, mylord? Ik zie geen mogelijkheid.

— Niet op de zee, James, maar wel er boven, naar ik hoop. Hoor je niets?

Henderson spande zijn gehoor tot het uiterste in, en eensklaps werd zijn ge-

laat vuurrood, en het scheelde weinig of hij was opgesprongen toen hij, vol vreugde juichte:

— De «Adelaar». Het is vast mijnheer Brand, met de «Adelaar». Ik herken het geluid van de motor uit duizenden. Maar hoe is het mogelijk dat hij hier is? Gebeuren er dan wonderen?

— Het is geen wonder, James. Het is de radio. Van ochtend heb ik, nadat je het toestel hersteld had, mij aanstonds met hem in verbinding gesteld, en hem de plek genoemd, waar wij ons bevonden.

Met een kloppend hart en innige dankbaarheid luisterden zij naar het langzaam maar gestadig in kracht toenemend geluid van de schroef, die het nieuwe vliegtuig van Raffles voortdreef.

Aldus verstreken twee, drie minuten, tot het geronk van het toestel bijna oorverdovend werd.

Tegelijkertijd wendden de twee mannen het hoofd om, en staarden naar de donkere nachthemel, waarin met formidabele snelheid een zwart ding voorbij schoot, als een monsterachtig grote vleermuis.

Het vliegtuig kwam terug, veel langzamer nu, en op een hoogte van nog geen honderd meter boven de golven.

De opvarenden van de «Wellington» moesten iets vermoeden van hetgeen er ging gebeuren, want ineens verliet het zoeklicht de «Hawk» en werd omhoog gericht om naar die vogel daar in die hoogte te zoeken.

Lachend riep Henderson uit:

— Zij kunnen evengoed zoeken naar een speld in een hooiberg.

Het licht schoot schichtig heen en weer langs de hemel, maar het was veel minder snel dan het vliegtuig, dat met donderend motorgeronk op enige hoogte boven de zee kruiste, heen en weer, telkens zwenkend, om die verraderlijke lichtbundel te ontwijken.

Eensklaps werd het volkomen donker. Als bij toverslag doofde het felle licht uit, en het verscheen niet weer.

— Hoera, riep Henderson uitgelaten. Mijnheer Brand heeft hun lamp stuk geschoten. Nu staan de partijen tenminste weer gelijk.

Aan boord van de «Wellington» scheen enige verwarring te zijn ontstaan, en Raffles maakte daarvan gebruik om het roer te wenden en koers te zetten naar het westen.

— Wat is dat, mylord? riep Henderson verbaasd uit. Koersen wij nu niet in de richting van de Amerikaanse kust?

— Goed opgemerkt, James. Inderdaad wij gaan naar de Verenigde Staten als wij er tenminste in slagen. Ik heb met die heren daar nog een appeltje te schillen. Dat schip zit vol verboden waar.

— Verdovende middelen? riep Henderson verbluft uit. Zijn het smokkelaars?

— Zij zijn ook smokkelaars, James, laten wij het zo zeggen. Bovendien moet er geld aan boord zijn, dat kan niet anders. Wij zullen dus het nuttige met het aangename trachten te verbinden.

Raffles had deze laatste woorden moeten uitschreeuwen, want het motorgeronk van het vliegtuig werd snel weer sterker, en eensklaps zwaaide weer een brede lichtbundel over het water, maar thans niet afkomstig van de «Wellington».

— De Adelaar. Onze Adelaar, jubelde Henderson. En daar is de «Wellington».

Inderdaad, als gebaad in een zee van licht voer daar de motorboot, en als Raffles gewild had zou hij thans gemakkelijk enigen van de opvarenden die daar opgewonden op het dek heen en weer liepen, met een paar welgerichte schoten hebben kunnen neerleggen.

Het vliegtuig draaide in een cirkel boven het schip, steeds hoger en hoger, maar geen ogenblik liet de lichtbundel

het vaartuig los, aan boord waarvan alles zich duidelijk aftekende. Raffles kon de verbijzeld scheefhangende lamp zien, hij kon de mitrailleur zien, die hij zelf stuk had geschoten, en het duidelijkst van alles de zes of zeven mannen die daar rond liepen op het dek.

Maar het schip werd steeds kleiner, want het had geen vaart verminderd, en de koers niet gewijzigd. Waarschijnlijk dacht men dat hun tegenstanders nog steeds hun heil poogden te zoeken in een snelle vlucht naar de Azoren.

Snel werd de afstand groter, en het was duidelijk dat de «Wellington» voor alles probeerde buiten het bereik te komen van de lichtbundel, die al de bewegingen van de boot volgde, zodat men aan boord niets kon ondernemen.

Na verloop van een kwartier viel er bijna niets meer te zien dan een klein grijs stipje, dat gaandeweg volkomen verdween, want de lichtbundel doofde uit.

Het motorgeronk, nog slechts zwak hoorbaar, nam met grote snelheid weer in kracht toe, en nauwelijks een halve minuut later zagen Raffles en Henderson 't toestel boven zich cirkelen, steeds lager en lager tot de drijvers eindelijk de oppervlakte van de zee raakten op nog geen vadem afstand van de «Hawk». Henderson was naar de machinekamer gesneld, en zette de motor af, terwijl Raffles het roer had gegrepen, en de boot voorzichtig in de richting stuurde van de zacht met de golven op en neer deinende vliegmaschine.

Een paar minuten later lagen vliegtuig en schip zo dicht naast elkander, dat Raffles en Brand elkander konden toeroepen.

HOOFDSTUK VI

WACHTERS OP DE KUST

Charles Brand had het luik teruggeschoven, dat de cockpit afsloot en riep met zijn beide handen om de mond:

— Ben jij het, Edward? Is er een sloep? Kun je hierheen roeien?

— Wacht even... wij komen. Ik heb hier aan boord nog een en ander te doen.

— Haast je dan, want die anderen konden wel eens terugkeren, in onze richting. Ik ben niet zo veel waard, als ik op de golven moet drijven, bedenk dat wel.

— Je hebt gelijk, en wij zullen ons haasten. Aan boord van de « Wellington » moeten ze hebben begrepen, wat er is gebeurd, en misschien keren zij terug in de richting waar zij het geluid van de motor hebben horen wegsterven. Je hebt het 'm kranig geleverd, Charles. Mij dunkt dat je de afstand in zeven uren moet hebben afgelegd.

— Zes uur en zes en dertig minuten, riep Brand triomfantelijk terug. Ik wacht je, maak voort.

— James, zie je kans om dat sloepje alléén over boord te zetten? zo wendde Raffles zich tot Henderson.

— Mylord, een kind kan het, antwoordde de reus minachtend. Dat vletje is niet zo zwaar, en ik kan het met één hand.

Terwijl Henderson zich bezig hield met het wit geschilderde sloepje, dat aan twee davits aan bakboord van de motorboot hing, en waarin de riemen

reeds gereed lagen, onderzocht Raffles of de grootste revolver nog geladen was, stak het wapen bij zich, gooide alle wapens die hij kon vinden, over boord, benevens de patronen, en begaf zich toen haastig naar de kapiteinska-juit, waar de man met het kale hoofd op zijn rustbed lag. Hij was bij kennis, maar doodsbleek. Raffles keek hem een oogenblik zwijgend aan, en zei toen:

— Wij gaan dit schip verlaten; een vriend is ons te hulp gekomen.

De ander zei niets, maar volgde Raffles met de ogen, toen deze haastig de vrij ruime hut begon te doorzoeken. Hij kon een vloek niet weerhouden, toen hij zag, dat Raffles aldra 'n muurkastje had ontdekt, waarin zich een klein, ijzeren kistje bevond, voorzien van de sleutel, zodat Raffles deze alleen maar behoefde om te draaien.

In het kistje bleek zich een aanzienlijk bedrag te bevinden aan bankpapier, zeker wel voor twintig duizend dollar bijeen.

— 't Is althans een aardig beginkapitaalje, mompelde Raffles goedkeurend, het kistje weer sluitend.

— Ze hebben dus aan boord van de « Wellington » goed gezien, niet waar? zei de gewonde kaalkop. Je bent Raffles he?

— Wat doet het er toe? Ik denk niet dat wij elkander ooit zullen weerzien, antwoordde Raffles schouderophalend.

— Zo, denk je dat? Dan zeg ik je, dat

je dat wel eens kon opbreken: Je hebt nu gewonnen, Raffles, maar dat gaat niet altijd zo. En dan zul je je Andrew Fox herinneren. Je hoort dat ik mijn naam niet verborgen houd.

Raffles gaf zelfs geen antwoord. Volkomen rustig boog hij zich over de gewonde heen, overtuigde zich er van dat de touwen nog goed zaten, voelde de pols van de man, zette een glas water naast zijn rustbed, nam toen het kistje onder de arm en verliet zonder een woord te zeggen het vertrek, waar hij wist, een doodsvijand achter te laten.

Hij ging ook de andere gewonden bezoeken, zag dat hun toestand redelijk wel was en doorzocht toen haastig de verblijven van de drie dames, waar hij nog een aantal juwelen vond, die het meenemen waard waren. Na ook deze in zijn zak te hebben laten glijden begaf hij zich naar de plek, waar de twee gebonden bandieten lagen, en bevond dat een hunner er bijna in geslaagd was, zich te bevrijden.

— Wacht, ik zal je een handje helpen, zei Raffles kwasi vriendelijk. Vermoed je niet zo. Wij gaan aanstonds van boord. Ja, broer, zo kunnen de kansen keren in het menselijk leven.

Hij maakte de touwen geheel los, zette de man op zijn benen, en beval:

— Ga voor mij uit, naar het dek. En geen grapjes, want denk er om, dat je volkomen weerloos bent. Ik heb je bevrijd, om je in staat te stellen aanstonds ook je kameraden in vrijheid te stellen. En vergeet nooit dat ik jullie zeer menselijk behandeld heb, en je schip had kunnen laten zinken.

De man zei niets, maar keek Raffles met bliken vol machteloze haat aan, toen hij, op het dek gekomen, de vlieg-machine op het water zag drijven, en het sloepje op de golven zag dansen, reeds door Henderson bemand.

Raffles zag echter nog iets anders, en hij begreep dat het hoog tijd was, om er van door te gaan. Bij het zwakke licht van de maan had zijn scherp oog in de verte een donkere gedaante ontwaard. Het kon niet anders: het was de «Wellington», die het roer weer

had gewend, en op komst was.

Hij bukte zich over de lage verschan-sing en stak Henderson het ijzeren kistje toe. Daarop daalde hij de twee treden af van de kleine valreep, terwijl de bandiet op het dek met gekruiste armen toekeek, zonder zelfs een poging te doen, tussenbeide te komen.

— Roei vlug, maar voorzichtig, James, zei Raffles. De «Wellington» keert terug, en is op komst.

De stilstiggende motorboot en de vlieg-machine waren een weinig uit elkander gedreven, en de afstand bedroeg nu zeker honderd meters.

Henderson greep onmiddellijk de riemen, en Raffles zette het kleine vaartuigje af van de motorboot.

Onbeweeglijk bleef de bevrijde bandiet met gekruiste armen toezien, overtuigd van zijn machteloosheid.

Raffles hield de ogen strak gevestigd naar het oosten, met de lippen op elkander geklemd. Binnen enkele minuten zou de «Wellington» op de plek kunnen zijn, waar de Adelaar op de golven dreef.

Brand moest ook iets hebben gemerkt, want hij wenkte uit alle macht, om Henderson tot spoed aan te manen. Raffles zag hoe hij zich bukte, een geweer opnam, en uit de cockpit kroop, om op een der drijvers neer te knielen, vast besloten, om zijn leven en dat van de twee mannen die op zijn hulp vertrouwden, duur te verkopen.

Henderson trok uit alle macht aan de riemen en plotseling brak een der dunne roeispanen, niet berekend op zijn geweldige kracht als een rietje door midden.

De reus uitte een kreet van teleurstelling, maar Raffles zei rustig:

— Dat helpt niet, James. Wrikken met de enige riem die wij nog hebben.

De reus stond op van zijn bankje, lichtte de riem uit de dol, tilde deze over het achterboord, en trachtte zo goed mogelijk de boot voort te bewegen.

De sloep was nog zowat vijf en twintig meters van de Adelaar verwijderd, toen aan boord van de «Wellington» de eerste schoten vielen.

De twee mannen hoorden hoe Brand een kreet van pijn slaakte, maar van de uitwerking van het schot bemerkten zij niets, want zij hadden al hun aandacht nodig, bij hun pogingen, de vlieg-machine zo snel mogelijk te bereiken.

Die leverde, helaas, veruitrijzend boven het water een al te goed mikpunt en men moest vrezen dat aldra een der geweerkogels een der tederste delen van de machine zou treffen.

Tot overmaat van ramp kon het zoeklicht niet gebruikt worden om de tegenstander te verblinden, want dat bevond zich voor aan de machine, die met de staart in de richting van de naderende motorboot gekeerd lag.

Henderson deed zijn best... Nog tien meters... nog vijf...

Weer kraakten er een paar schoten, en nogmaals vuurde Brand terug, en zo dicht bij was thans de «Wellington», dat men de doodskreet hoorde van de man, die door de kogel getroffen was.

Op het ogenblik dat het sloepje naast een der drijvers meerde, was de «Wellington» zeker niet verder dan een paar honderd meters verwijderd.

— Vlug aan boord, riep Brand. Leun niet zo op de drijver met je volle gewicht, James, zie je niet dat de machine geheel scheef ligt?

— Mijnheer Brand, ik raak de drijver zelfs niet aan, de zaak is... genadige hemel... wij zinken. De linker drijver loopt vol water, een van hun kogels heeft er een gat in geschoten.

— Klim op de machine, en ga op de andere drijver staan, zei Raffles kortaf. Houd je daar vast, totdat wij in de lucht zijn; het is de enige manier, om het evenwicht misschien nog te herstellen.

Met een vlugheid, door het gevaar geboden, kroop de reus over de lekke drijver, op gevaar af, dat de draagvlakken aan zijn kant het water raakten, wat gelukkig nog juist vermeden werd, over de cockpit, en zo naar de andere drijver, waar hij op ging staan, zo ver mogelijk overbuigend, en zich vasthoudend aan een der spanten, die van de drijver naar het draagvlak liepen.

Brand was reeds teruggekropen naar zijn stuurstoel, en haalde de hefboom over, die de motor op gang bracht. Henderson ging achter hem zitten, nam zijn geweer over, en bleef met het bovenlijf buiten het luikje hangen, gereed tot vuren.

De machine lag nog steeds scheef op het water, en het lek, zowel als het gewicht van Henderson deden de drijvers diep onderdompelen, maar de schroef begon te draaien, steeds sneller, en met een vaart bewoog de Adelaar zich voort over de golven.

Al ras was de vaart zó groot, dat de Adelaar zich kon losmaken van het water, en Raffles zag hoe het water wegstroomde uit het zuiver ronde gat achter in de linker drijver, enkele centimeters onder de waterlijn.

Onverschrokken bleef de reus, op zijn gevaarlijke post, staande op de rechter drijver, en steun zoekend aan de spant, want ieder ogenblik dreigde hij door de hevige luchtdruk van het smalle oppervlak te worden weg geblazen.

Maar naar mate het water wegstroomde, kon hij zich wat dichtter naar het midden van de vlieg-machine begeven, maar toen deed er zich een ander bezwaar voor, dat op de duur gevaarlijk kon worden.

Het uitstromen van het water hield op, ofschoon de drijver nog lang niet leeg was. Het naar binnengestroomde zeewater was gedaald tot onder het kogelgat, en bleef daar nu bijna een voet hoog staan op de bodem. Er bevond zich thans zeker vierhonderd liter zeewater in de drijver.

De ongelukkige Henderson zou dus al die tijd buiten de cockpit moeten blijven, acht of negen uur lang, en dat was zelfs voor een man van zijn kracht iets onmogelijks. Trachtte hij in de cockpit te kruipen, dat wil dus zeggen naar het midden van het toestel, dan zou de zwaar bevrachte drijver de vlieg-machine zo sterk naar links doen overhellen, dat het toestel onbestuurbaar werd.

Raffles begreep onmiddellijk het gevaar en beduidde Henderson met gebaren, dat hij weer zo ver mogelijk naar buiten moest kruipen, waarop hij

zelf in de gereedschapskist een beitel zocht, naar buiten kroop, en zich onverschrokken langs de takelage naar de stuk geschoten drijver liet zakken.

Hij plaatste er zich schrijlings op, hield zich met de linker hand stevig vast aan een der spanten, en liet zich met levensgevaar zó ver ronddraaien, dat hij de beitel met een forse stoot door het betrekkelijk dunne aluminium, als het ware onder in de buik van de drijver kon boren.

Onmiddellijk begon het zeewater nu weer met kracht uit de drijver te stromen, en voorzichtig kropen Raffles en Henderson tegelijkertijd terug naar de cockpit. Met een zucht van verlichting sloot Raffles het luikje boven hun hoofden, en zei tot Brand:

— Een landing op zee zal nu niet meer mogelijk zijn, maar het evenwicht is tenminste hersteld.

— Waar heen? vroeg Brand.

— Zet koers naar de kust van Amerika. Maar wacht daar nog even mee, eerst wil ik mij overtuigen hoe de toestand hier is. Blijf hier rondcirkelen op een hoogte van duizend meter; ik ga het zoeklicht ontsteken.

Een enkele handgreep, en wederom zond de krachtige lamp haar verblindend licht naar omlaag. Na enig draaien en wenden bescheen het felle licht twee speelgoedscheepjes, het ene lichtgrijs, het andere wit, die stil naast elkander schenen te liggen, terwijl kleine stipjes, als mieren zich heen en weer bewogen over de dekken.

Raffles glimlachte, en doofde 't licht. Hij wist wat hij weten wilde.

De snelheid was intussen hoog opgevoerd en men vloog nu recht naar het westen.

Brand had nog een ogenblik de flauwe hoop gehad, dat Raffles het er wel bij zou laten, en onmiddellijk naar Londen zou terugkeren, maar hij zag heel spoedig dat de Grote Avonturier niet van plan was, zijn vijanden met rust te laten.

Met enkele woorden had Raffles hem gezegd dat er zich voor een zeer groot bedrag aan smokkelwaar aan boord van de «Hawk» bevond, en met de «Wel-

lington» zou het wel niet anders gesteld zijn.

— Nog vijf uren, als alles goed ging, en zij zouden de kust bereikt hebben, op zijn minst vier dagen vóór de smokkelschepen er konden zijn.

Weliswaar had Raffles niet het flauwste vermoeden, wat eigenlijk de plek van bestemming der beide schepen zou zijn, maar die zou hij gemakkelijk genoeg kunnen ontdekken, zo vertrouwde hij.

Er deed zich niets van enig belang voor, de wind bleef gunstig waaien, de nacht scheen niet te willen wijken, daarom men naar het westen vloog, en de zon was nog altijd achter de kim verborgen, toen Raffles, omstreeks drie uur in de nacht, Amerikaanse tijd, de rand van schuim zich eindeloos zag uitbreiden, daar waar de golven van de oceaán de kust beukten.

De Adelaar bevond zich op dat tijdstip ongeveer zestig mijlen ten noorden van New York, want Raffles dacht er natuurlijk niet aan, zonder papieren en met een verdacht kistje bij zich te landen op het officiële vliegveld van Idlewild. Hij was van plan, nu het donker was, op het uitgestrekte eiland van zijn oude vriend, David Johnston te landen, in wiens schuur het vliegtuig kon worden ondergebracht.

Toen de Adelaar die witte rand van schuim naderde was het, alsof er een aantal zwarte gedaanten opdarrelden van een eenzaam gedeelte van de kust. Nog tien seconden later kon men zich in de aard van die dingen niet vergissen: het waren drie, vier vliegmachines die de Adelaar regelrecht tegemoet vlogen.

— Hun inlichtingsdienst laat niets te wensen over, mompelde Raffles voor zich heen. Hij bukte zich, nam een der geweren op, duwde het Brand in de hand, en knikte laconiek in de richting van de snel naderende vliegmachines.

Vlug laadde Brand het wapen, en hield zich gereed. Hij wist dat de toestand, uiterst precair was, zolang, die machines zich daar op hun weg bevonden, want had de Adelaar ze eenmaal achter zich gelaten, dan kon geen enkel toestel dit snelle vliegtuig weer on-

der het bereik van zijn vijanden brengen.

Aan politie dacht Brand geen ogenblik. Natuurlijk waren er kustbewakers, die ook over vliegtuigen beschikten, maar dat waren meestal helicopters, met het doel om de smokkelarij te bestrijden, maar Brand achtte het onmogelijk, dat de smokkelaars de durf zouden hebben gehad, hen te waarschuwen.

Over de bedoelingen van die vier machines bleef hij overigens niet lang in het onzekere, want enkele tellen later knapte vlak bij zijn oor een staaldraad met een geweldige knal, waarschijnlijk door een kogel uit een mitrailleur getroffen. Raffles manoeuvreerde handig,

opdat Brand zou kunnen vuren en deze stak de loop van zijn geweer door de zijopening van de kajuit, richtte zorgvuldig, en zwaaiend, kantelend, wentelend als een aangeschoten vogel moest het vliegtuig, waaruit de schoten gevallen waren, dalen.

Onmiddellijk deed Raffles de machine stijgen, met een zo verbazende snelheid, dat er van de drie overige toestellen al heel spoedig niets meer te zien viel, en nog geen anderhalf uur later cirkelde de Adelaar boven een uitgestrekte grasvlakte, dicht bij de grens van Canada, en maakte zich gereed tot dalen, juist terwijl de zon boven de kim verscheen.

HOOFDSTUK VII

VRIENDEN VAN JACK DIAMOND

Toen de trein onder de reusachtige overkapping van een der grootste stations van New York stopte, greep Raffles naar de weinige bagage die hij bij zich had. Hoofdzakelijk bestond deze uit een oude, lederen tas, die hij van Johnston had geleend, waarin zich iets van grote waarde bevond, namelijk het ijzeren kistje, dat hij in een der hutten van het smokkelschip had gevonden.

Henderson en Brand hadden nog minder bagage bij zich. Dat was niet erg want de nodige kleren, ondergoed en toiletartikelen zouden zij zich gemakkelijk kunnen aanschaffen, maar wel erg was het feit, dat alleen Charles Brand voorzien was van een behoorlijk paspoort ten name van Jack Brunt.

Toen Raffles met Henderson de experimentele, maar zo ongelukkig afgelopen proefvlucht was gaan maken in de tweedekker had hij zich, tegen zijn gewoonte in niet voorzien van de nodige papieren en dat zou hem nu wel eens parten kunnen spelen.

Het was dus zaak zich zo gauw mogelijk van bruikbare papieren te voorzien, wilde hij niet in ernstige moeilijkheden komen, als bij toeval een of andere beambte ontdekte, dat hij clandestien de Verenigde Staten was binnen gekomen. Voor Henderson gold dit natuurlijk evenzeer.

Maar hoe precair zijn positie ook was, Raffles had zich nu eenmaal in het hoofd gezet, af te rekenen met Harrow en zijn

trawanten.

Allereerst moest hij zich een auto aanschaffen, zodat hij zich vrij en vlug kon verplaatsen en dan moest hij uitkijken naar een goede logeergelegenheid.

Hij en zijn twee metgezellen waren nauwelijks uitgestapt, toen een als heer gekleed man op hem toetrad, hem scherp opnam, daarna zijn blik vestigde op Henderson, die vlak achter Raffles liep, en toen een weinig terzijde trad.

Raffles had dit alles natuurlijk gezien, draaide rustig het hoofd om, en zei iets in een voor die man onbegrijpelijke taal tot Brand, die zo goed als onzichtbaar was, achter de brede gestalte van Henderson, en die van hetzelfde ogenblik af onzichtbaar werd. Hij bleef wat achter, en ging in enigszins gebogen houding door de reeds verlaten Pullmanwagen tot aan het voorste platform, waar hij aan de linkerzijde van het spoor uitstapte, maar toen weer terugliep, en met onrustige ogen, goed verborgen bleef toekijken.

De man die Raffles zo aandachtig had opgenomen was bijna zes voet lang, robuust gebouwd, en donker van uiterlijk. Hij had diepliggende, grijze ogen, die zonderling afstaken, bij zijn zwarte haar.

Raffles keek eens links en rechts.

Hij bevond zich te midden van een gehaaste menigte, die hem als het ware meesleurde naar de uitgang. Onder al

die mensen waren er vier of vijf, die uiterlijk verbluffend veel geleken op de man met de diepliggende ogen.

Raffles begreep evengoed alsof het hem zoëven gezegd was, dat die mannen rechercheurs waren, detectives, zoals de Engelsen en Amerikanen hen plegen te noemen. Hij begreep ook, dat het op hem gemunt was.

Aan een poging tot ontvluchting dacht hij zelfs geen seconde. Niet alleen zou die poging nutteloos zijn geweest, met al die mensen om zich heen, die een ware muur vormden, maar hij stelde zich ook aan het gevaar bloot, een kogel nagezonden te krijgen, want de politie van New York is, integendeel met de Londense bobbies, van vuurwapens voorzien, en staat daar nogal gauw mee klaar.

Het volgende ogenblik had een hunner hem reeds op de schouder getikt, en zei zacht maar duidelijk verstaanbaar — Wees zo goed mij te volgen.

Raffles glimlachte en knikte toestemmend met het hoofd. Een seconde later had hij aan iedere kant onopvallend een detective naast zich, terwijl twee anderen Henderson flankerden, die zeer boos keek, de vijfde sloot de stoet.

Snel baande het zevental zich een weg door de mensenzee; Raffles en Henderson kregen gelegenheid om hun biljetten bij de uitgang af te geven, bereikten de ruime vestibule, en toen pas vroeg de reus snugger:

— Wat is dat voor een grap, mylord? Wat willen die mannen van ons?

— Stil, James, zei Raffles kortaf. Die heren zijn van de politie. Houd je rustig, anders loopt het slecht met je af, en ook met mij.

Nijdig kneep de reus zijn lippen op elkaar, en monsterde van terzijde hun bewakers. Het waren allen potige heerschappigen, wel niet zo groot als hij zelf, maar ongetwijfeld zeer sterk. Het ergste was dat hij volstrekt niet begreep, hoe die mannen eensklaps zo voor hun neus hadden gestaan. Wat wilden zij van hen? Wat zou er met mylord gebeuren? Het was toch onmogelijk, dat zij iets wisten van het voorval op zee, en al was dat wel het geval, dan moes-

ten zij zijn meester toch veeleer prijzen voor hetgeen hij gedaan had? Hij had een paar bandieten opgeruimd, en dat nog wel bij de verdediging van zijn eigen leven. Sedert wanneer was dat verboden?

Hij zei echter niets meer, en liep, de handen tot vuisten gebald en vastbesloten om geweld te gebruiken als het nodig mocht zijn, in gezelschap van de detectives naar buiten, waar twee grote auto's geparkeerd stonden.

Hier moesten zij scheiden, want ieder hunner moest in een afzonderlijke auto plaats nemen.

Raffles had nog altijd het oude valies bij zich, met zijn kostbare inhoud, en de detective had er voortdurend het oog op gehouden.

Zodra zij weg reden, vroeg Raffles op zijn hoffelijkste toon:

— Zoudt u mij nu tenslotte niet eens willen verklaren, waarde heren, wat dit zonderlinge optreden beduidt, en wat gij eigenlijk van mij wilt?

— Ik wil niets van u. Ik doe alleen mijn plicht. Leg het aanstonds maar aan de commissaris voor. Hebt u papieren?

— Neen, die heb ik niet.

— Die man die in uw gezelschap was?

— Evenmin.

— Nu, dat ziet er dan lelijk genoeg voor u uit.

De detective had op een ironische toon gesproken, en keek Raffles met een eigenaardige blik aan. Deze zat een ogenblik in gedachten verzonken, en vroeg toen plotseling:

— Wilt gij mij zeggen, hoe de politie met mogelijkheid kon weten, dat ik juist met deze trein zou komen?

— O, we wisten dat u uit het noorden zou komen, mompelde de man. Dat is alles. Als u niet met deze trein waart gekomen, dan zouden wij de volgende hebben afgewacht, niet alleen aan dit station, maar ook aan vier of vijf anderen, totdat wij u tenslotte te pakken hadden.

— Merkwaardig, vond Raffles. En waarom juist mij? Waaraan ben ik te herkennen, als degene, die u moet hebben? En wie heeft er een klacht tegen mij ingediend?

De politieman keek Raffles koel aan, trok zijn ruige wenkbrauwen op, wisselde een snelle blik met zijn makkers, en antwoordde:

— Gij vraagt te veel. Doe dat aanstonds aan de commissaris.

Raffles zweeg. Hij begreep, dat verder vragen tot niets zou dienen. Overigens die man met zijn diepliggende ogen had al genoeg gezegd om Raffles heel wat te doen begrijpen.

De rit kon omstreeks twintig minuten hebben geduurd, toen de auto plotseling zwenkte, een poortgewelf onderdooreed. De chauffeur stopte op de binnenplaats van een gebouw, dat niet anders dan een politiebureau kon zijn. Raffles had de weg die de auto had gevolgd, nauwkeurig onthouden, en hij wist bijna zeker dat het politiebureau zich in de 157-ste straat bevond, niet ver van de hoek van de Amsterdam-Avenue.

Het leek er op alsof zijn komst verwacht werd, want onmiddellijk kwamen enige geuniformeerde agenten toesnelen, die het portier openden. Hij moest uitstappen, en ging, tussen de drie detectives in naar een deur, toen plotseling de mannen bleven staan, omdat een hunner uitriep:

— Waar is nummer twee?

De man, die Raffles had aangehouden en die nu het valies droeg, haalde de schouders op en antwoordde nors:

— Die heb ik niet in mijn zak? Hij zal wel aanstonds komen. Met die man hebben wij trouwens minder te maken dan met deze sinjeur. Commissaris Crampton wacht hem.

Haastig ging het troepje verder, een helder verlichte gang in, en een trap op.

Niemand had het de moeite genomen, Raffles iets te zeggen maar hij voelde een eigenaardige druk in zijn lendenen, afkomstig van een revolverloop; hij begreep maar al te goed dat de minste verdachte beweging hem hier noodlottig kon worden.

Hij lette scherp op de weg, die gevolgd werd, zoals hij altijd deed in een vreemd gebouw, waaruit hij misschien wel eens overhaast moest vluchten, en onthield dat men op het portaal, boven

aan de trap, de middelste van vijf deuren binnen ging. Na een klein voorvertrek te zijn door gegaan waar een agent ijverig zat te schrijven aan een klein tafeltje, dicht bij een getralied raam, ging een tussendeur open, en Raffles stond tegenover Commissaris Crampton.

Men kan over een man die zit meestal niet gemakkelijk oordelen, maar afgaande op het deel dat boven de schrijftafel uitstak kon Commissaris Crampton niet heel groot zijn. Hij had een dik hoofd, vlezige wangen, met een blauwe gloed overtogen, zoals mensen met een sterke baardgroei hebben, een laag voorhoofd, en dicht bijeen geplaatste, grijsgroene ogen. Zijn stem was krassend en luid, toen Crampton vroeg, na Raffles geruime tijd aandachtig te hebben gade geslagen.

— Is dat de man, Drexler?

— Het signalement klopt tenminste precies, commissaris, antwoordde de detective, die Raffles het eerst had aangesproken.

— Verdwijnen jullie dan maar. Ik kan het wel alleen af, maar blijft in de buurt.

De detectives gingen heen door de deur waardoor zij waren binnen gekomen, en Raffles bleef alleen met commissaris Crampton.

Deze had zich achterover in zijn stoel geworpen, trok een lade open van zijn bureau, zonder echter de blik van Raffles af te wenden, haalde uit die lade een kistje sigaren, nam er een sigaar uit, sneed er de punt af, en schoof Raffles het kistje toe met de woorden:

— Als u soms wil roken?

— Dank u, commissaris. Ik rook bijna nooit sigaren, en zeker niet onder omstandigheden als deze, antwoordde Raffles rustig.

Wonderlijk genoeg scheen Crampton over dit antwoord volstrekt niet verbaasd te zijn. Hij stak kalm zijn sigaar aan, blies een rookwolkje uit en zei:

— Zoals u wilt. Hebt u zich zelf afgevraagd, waarom u werd gearresteerd?

— Gearresteerd? herhaalde Raffles langzaam. Het is dus een arrestatie? Ik meende dat ik slechts een paar inlichtingen behoefde te geven.

— Nu, zo kunnen wij het ook noemen, zei de commissaris, met een gemoeidelijkheid, die Raffles op zijn hoede deed zijn. Hij vertrouwde de man niet.

Plotseling, na enig zwijgen, vroeg Crampton:

— Uw naam? woonplaats?

— Ik ben Lord Edward Palmhurst, uit Londen.

— Papieren?

— Die heb ik niet bij mij.

— Wat zit er in dat valies?

Raffles glimlachte en zei:

— Moet ik u dat werkelijk zeggen?

Dat weet u immers evengoed als ik. Gelooft ge met een gek te doen te hebben? Zoudt ge durven ontkennen, dat gij op de hoogte gebracht zijt, door de smokkelaars op zee, de opvarenden van de « Wellington »? Hebt ge wel eens van Harrow gehoord?

Uiterlijk bleef de commissaris kalm, maar Raffles zag aan het zenuwachtig vertrekken van zijn mondhoeken en aan de schichtige ogen, dat zijn slag raak was geweest. Het was alsof er een gordijn voor hem werd opgetrokken. Harrow was een der meest vertrouwde agenten van het bendevoofd Jack Diamond, en deze man was een vriend van beiden. Als Crampton het hem met zoveel woorden zelf gezegd had, zou Raffles niet zekerder van zijn zaak zijn geweest. Slechts op die wijze was het verklaarbaar, dat deze plichtvergeten dienaar der wet iets van zijn aankomst had geweten. De heliopteres aan de kust hadden hem zover mogelijk gevolgd, op hun beurt zijn aankomst doorgegeven, en men wist nu bijna met zekerheid dat John Raffles uit het noorden moest komen. Natuurlijk was het vliegveld van Idlewild ook aan een nauwkeurige bewaking onderworpen geweest.

De twee mannen namen elkander een ogenblik zwijgend op, en toen begon Crampton weer:

— Komaan, Mr. John Raffles, ik houd niet van tijdverspilling. We zullen hier spoedig een einde aan maken. Inderdaad, hoef ik niet eens te zien wat hier in zit, ik weet het. Het is geld van de bezitter van een motorjacht, dat je gestolen hebt. Je hebt bovendien een paar

mannen gedood...

— In wettige zelfverdediging, riep Raffles met vlammeende ogen. Ik was volkomen in mijn recht.

— Dat staat nog te bezien. Wij zullen het uitzoeken. Ik ben blij dat wij je eindelijk beet hebben.

— Dat begrijp ik. De vrienden van Jack Diamond zijn niet de vrienden van John Raffles, antwoordde de Grote Avonturier ijskoud.

De ogen van de commissaris schoten vuur, hij balde de vuisten, en zijn neusvleugels trilden nerveus, maar hij behield zijn kalmte en zei:

— Ik weet wat mijn plicht is. In ieder geval heb je gestolen.

— Van smokkelaars. Is het u bekend, commissaris, dat de « Hawk » en zeer waarschijnlijk ook de « Wellington » met grote voorraden verdovende middelen, cocaïne, morfine en meer van die smeerslapperij onderweg zijn naar dit land?

— Praatjes, zei Crampton bedaard. Mr. Harrow is een rustig burger, een man, die niet behoeft te smokkelen.

— Ik heb de kisten met eigen ogen gezien, ik kan het onder ede getuigen, riep Raffles met stemverheffing.

— Getuigen? herhaalde de commissaris langzaam, Raffles gluisperig aanziende. Daar zal wel niets van komen, denk ik. Ik houd je hier, jou en je metgezellen. Dat is waar ook, waar zitten die kerels eigenlijk?

Hij strekte de hand reeds naar een belknop uit, toen hij plotseling als verstomd bleef zitten, want achter hem klonk een spottende stem, die zei:

— Hier is er tenminste al een van, schurk.

Crampton keek om en opende zijn mond om op hulp te roepen, maar reeds waren twee grote, sterke handen als de klauwen van een bankschroef om zijn keel geklemd.

— Vlug, mylord, zei Henderson, de eigenaar van die handen. Voor die kerels weer binnen komen. Kunt u zijn handen en voeten binden, dan zal ik hem knevelen.

Haastig ontgespte Raffles de koppel van de commissaris, en bond met die riem de armen van de man op zijn

rug, terwijl Henderson hem zijn eigen zakdoek in de mond propte. Crampton wilde, door heftig met de voeten op de vloer te trappen, de aandacht trekken van zijn ondergeschikten, maar die inval kwam juist een paar seconden te laat; een eind sterk gordijnkoord om zijn enkels en knieën gesnoerd maakten het hem onmogelijk.

— Goed zo, mylord, prees Henderson. Nu kan de vent niets meer uitrichten.

— Hoe kom je hier James? vroeg Raffles, terwijl beiden de commissaris naar de verste hoek van het vertrek sleepten.

— Heel eenvoudig, mylord. Die twee jongens, die bij me in de auto zaten, dachten dat zij wel voldoende voor mij waren, maar dat hadden zij mis. Ik heb ze één voor één knockout geslagen. Een van de kerels droeg een uniform en u ziet, dat die kleren mij bijna passen, al is de broek een beetje kort. Ook de knopen gaan niet allemaal dicht, maar dat is minder.

— Maar de auto is helemaal niet op de binnenplaats gekomen. Hoe is dat mogelijk?

— O, dat is ook al heel eenvoudig. Zodra de wagen voor een rood verkeerslicht moest stoppen, stapte ik uit en riep tegen de chauffeur dat de deur van zijn wagen open stond, en daar komt me de kerel, die in zijn gesloten cabine niets gemerkt had van mijn vechtpartij, half dood van schrik van zijn plaats, en terwijl hij naar achteren liep om te kijken, volgde ik hem, pakte hem in zijn lussen, smet hem in de wagen, deed de stalen deur op slot, en reed toen de

wagen keurig net tot vlak bij de ingang van het poloveld, dat hier vlakbij is, en parkeerde hem daar.

— En de rest deed je te voet?

— Ik ben een achtertrap opgegaan; ik heb een agent nog een tik moeten geven maar toen kwam ik ook in een kamer, die aan dit vertrek grenst. Kom vlug mee, mylord. U bent mijn arrestant.

— Een ogenblik, fluisterde Raffles opgewonden, terwijl hij de tas, met het kistje er in, greep, ik zou bijna mijn werkkapitaal vergeten. Zo, en nu als de maan weg.

De reus greep Raffles vrij onzacht bij de arm, nam met zijn vrije hand het valies over, en bracht zijn gevangene met het opgeheven hoofd door de achterkamer, waar een agent juist bezig was, duizelig en half versuft overeind te krabbelen, naar een achtergang. Het tweetal ging zonder aarzelen langs de openstaande deur van een wachtlokaal, kwam zo op de binnenplaats, en stond een ogenblik later op straat, juist toen de detectives onraad begonnen te ruiken, op het horen van het getrappel in de kamer van Crampton, die als een krankzinnige met zijn hakken een roffel sloeg op de vloer.

Maar toen zij eindelijk hadden begrepen wat er gebeurd was en in actie kwamen, was het al te laat, want op geen twintig passen afstand van het politiebureau wachtte Charles Brand, bleek van opwinding, achter het stuurwiel van een auto, die hij bij een garagehouder gehuurd had. En weg waren ze.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Verstekelingen aan Boord

HASSELT

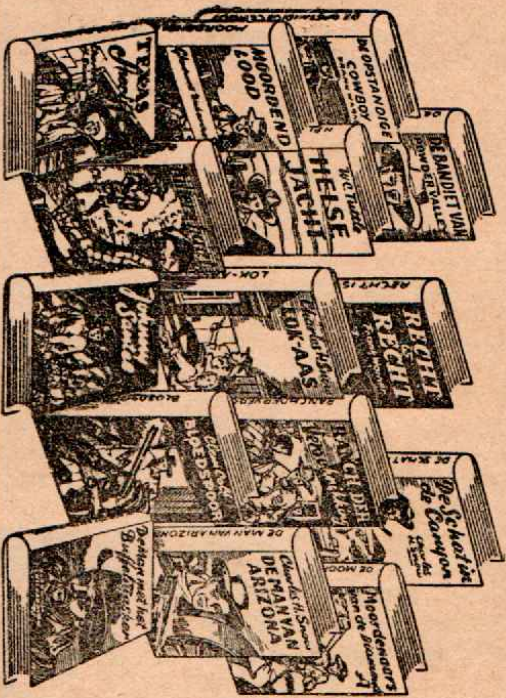
1933. - Limburgse Drukkerijen, N. V.

Gedrukt in België.

Nieuwe WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs!!

18 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE ONSLAGEN

Betalbaar **1,50** of meer
met **1** per maand

1. Recht is Recht belle door Franz Werne
2. De Opstandige Cowboy van de Diamond-A
3. Moordenaars van de Diamond-A door Denver Bandweil
4. De Bandidi van de Powder Valley door Peter Fink
5. Johnny Santee door Arthur Muelens
6. Helise jacht door W. C. Tuttle
7. Bloedspeer door Clem Cobb alle door Gladwell
8. Ranche der Verschrikking Richters
9. De Man met het Barfieb-masker
10. Moordend Loed
11. De Schat in de Canyon alle door C. H. Snow
12. De Man van Arizona
13. Lokas
14. Texas Sheriff
15. Bittere Haat

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde onslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten **18,50**. Nu slechts **14,25**, desgewenst - zonder enige verhoging - betaalbaar met **1,50** of meer per maand. Na ontvangst van nevenstaande bon wordt de gehele serie direct aan u toegezonden.

LEIDSEGRACHT 108 - A'DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007

BON

Ondergetekende verzooft te zenden de
15 Wild-West boeken. Serie 12

Het bedrag van **14,25** / de 1e termijn van **1** *
is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
rebourkosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

NAAM: _____
L. I. _____
ADRES: _____